

Sárospataki Református Lapok

LXV. évf. 2. szám
2012. május

A tiszáninneri reformátusok lapja

*»Nem hatalommal és nem erőszakkal,
hanem az én lelkeimmel! - mondja a Seregek Ura.»
(Zak 4,6)*

Kedves Olvasó!

Kellene valami új. Valami új dolog: vásárolható, megszerzhető, vagy legalább az az összeg, amellyel megújíthatunk sok szürke falat, tárgyat, ruhát, amellyel elérhető egy új és laposabb TV, egy laposabban kisebb számítógép. Kellene valami új esemény: kaland, szórakozás, új emberek, új társaság, új tapasztalások. Kellene valami új, ami képes igényeinket legalább részben kielégíteni, és ami elfeledtetni velünk, hogy szükségleteink fontosabbak igényeinknél. Az igények a szükségletek torzulására hajlamos, töredékes megjelenései életünkben. Szükségletünk végső soron a biztonság, a szeretet képessége és az, hogy szeressenek, a közösséghez tartozás, melyben megélhetjük ember-mivoltunkat, és amelyben kibontakoztathatjuk mindazt, ami értékékként bennünk rejlik (és amelyre már oly vastag porréteg tapadt, hogy majd' elfeledkezünk létezéséről).

Szükségeink sokkal mélyebbek s fontosabbak, mintsem hogy igényeinkben ki tudnánk fejezni őket, és miközben igényeinkre figyelünk, mégis ordítóan kielégítetlenek maradnak.

Isten ismer bennünket. Azt is tudja, mire van szükségünk, és nem csak tudja, de képes betölteni minden szükségünket. Egymásnak adott bennünket, miközben kitölti ránk Megújító Lelkét. Ő maga a megújulás. A frissesség, az új életforma, az újfajta közösséget teremtő Élet, a nélküle meg nem tapasztalható Vigasztalás, Békesség, Szeretet. Pünkösdöt ünnepelni jó, ha észrevesszük a megújulás lehetőségét. Ha észrevesszük, és élni akarjuk személyesen, közösségeinkben. Ha észrevesszük mások életében, így egymás hite által szintén megújulhatunk, megerősödhetünk.

Ha végigbongésszük ezt a lapot, reménység szerint meglátjuk majd a Megújító Szentlélek Isten munkájának nyomait. Jelen van gyülekezeteinkben, ünnepeinkben, új próbálkozásokban, kezdeményezésekben, és azt mondja: Bennem van jövőtök. Jelen van intézményeinkben, cseperedő gyermekeink, utat kereső és találó ifjaink között, és jelen van keresztyén szolgálattevők találkozásaiban, egymásra csodálkozásában. Jelen van betegágy mellett, jelen van gyászunkban.

Pünkösd: a megújító Szentlélek Isten által teremtett ünnepi idő. Annak ünnepe, hogy Jelen Van köztünk.

(B.A.)

Sárospataki Református Lapok

A Tiszáninneni Református Egyházkerület Lapja

Felelős kiadó:

A Tiszáninneni Református Egyházkerület Elnöksége

Szerkesztőbizottság elnöke: dr. Dienes Dénes

Szerkesztőbizottság:

Barnóczki Anita, Füstli-Molnár Szilveszter,

Rácsok András, Rácsok Gabriella

Egyházmegyei sajtóreferensek:

Konc Gáll László, Kósa Enikő

Papp Zsolt, Szabó Ágnes

Teljes nyomdai előkészítés: Rácsok András

A szerkesztőség címe:

3950 Sárospatak, Rákóczi u. 1., srlszerk@gmail.com

Nyomda: Kapitális Kft. Felelős vezető: Kapusi József

Ára: 300 Ft

ISSN 2062-6193

© Tiszáninneni Református Egyházkerület.

Bárminemű másolás és sokszorosítás a kiadó előzetes engedélyéhez kötött.

Felhívjuk Olvasóink figyelmét, hogy kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Gyönyörködöm a Te beszédedben 3

Élő teológia 4
„...egy Istenben...”

Abauji Egyházmegye 6
Lelkészbeiktatás Boldván
Lelkész-gondnoki csendes-hétvége a Mécses Központban
Vizsolyrak nem csak múltja, jövője is van!
Felépülven külső- és belsőképpen

Borsod-Gömöri Egyházmegye 12

A kapu jel
15 éves az Észak-Borsodi Presbiteri Szövetség
Megújult a templom és a parókia Tiszadorogmán
Nők ökumenikus világmanapja 2012
Pedagógusok találkoztak a Balázs Győző Református Liceumban
Hírcsok a sajióvárnai, sajiókazai és a sajióvárnai egyházközségek életéből

Egervölgyi Egyházmegye 17

„Női szolgálat csendesnapja” Mezőkövesden
Lelkészbeiktatás Cserépfalun
Missziós út – Noszvaj

Zempléni Egyházmegye 20

Húsvéti koncert Mezőzomboron
Emlékezés Palóczy László református lelkipásztorra
Családi napközi Erdőbényén
Presbiterképzés Tokajban
Egyházmegyei focibajnokság Alsóbereckiben
Hírcsok a Sárospataki gyülekezetből
180 éve készültek el a füzéri templom festett kazettái

Intézményeink 26

Egy szál virág
Hagyomány és megújulás - konferencia a Lévayban
Áprily Lajos vers- és prózamondó verseny a Lévayban
Szabadok és Szentek - Hírek a SRK gimnáziumából
A négy félev kincsei - a Sárospataki Presbiteri Népfőiskoláról
Teológia és film

Misszió 32

Mindennapok egy rehabilitációs kórházban
Találkoznai jó!

Otthon 34

Kitekintő 36

Beszámoló az „Innovatív megoldások az idős testvérek segítésében” című konferenciáról

Kálvin sarok 37

Kálvin utolsó évei

Ajánló 38

Helmut Weiß: Lelkigondozás – szupervízió – pasztorálszichológia
Szűcs Teri (szerk.): Történeteink

„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgálókra és szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben. Csodás jeleket mutatok az égen és a földön: vért, tüzet és füstoszlopokat. A nap elsötétül, a hold vérvörös lesz, mielőtt eljön az Úr nagy és félelmetes napja. De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a menedék az Úr ígérete szerint, és azok menekülnek meg, akiket elhív az Úr.” (Jóel 3,1-5)

Ez a pünkösdi prófécia jól ismert ígérete az Úrnak. Jóel próféta könyvéből való, melyet kezdettől fogva mind a mai napig a messiási üdvidők bizonyító jeleként tartanak számon keresztények és zsidók egyaránt. Nem is véletlen, hogy Péter apostol első pünkösdi igehirdetésében ezt az ígét hirdeti Jeruzsálemben, és a tapasztalható csodajeleket is mind-mind e prófécia beteljesedéseként éli át. Végso időkről szól a prófécia, a végidők jeleivel („mielőtt eljön az Úr nagy és félelmes napja”) vonja magára figyelmünket, melyek próféciaíkról, álmokról, víziókról szólnak. Nem kell e jelektől megrendülnünk, és nem is kell mágikus képzelődésünk céltáblájává tennünk e leírásokat. A végidők, a nagy idők szorításában az ember érzi, hogy valami tettekre sarkallja (irodalmi körökben ezt a Shakespeare-i „kizökkent időnek” is szokták titulálni), egészen természetes, hogy Istenre figyelésében megtelik a hívő emberek lelke és hite elgondolásokkal és szubjektív meglátásokkal. Mert átérzik az Isten cselekvését. Az események ilyen vagy olyan (prófétai) értelmezése szinte magától értetődő. Mindez Istenre figyelésünk, ráhangolódásunk „természetes” velejárója. Azonban a végidők kozmikus jelzései is hatást gyakorolnak ránk, s a teremtett világ jó rendjének recsegése-ropogása („a nap elsötétül, a hold vérvörös lesz”) szintén mulandó, esendő-kicsiny voltunkra mutat rá.

Kicsiny voltunk átélése, az idő szorításának megtapasztalása elsősorban azért történik, hogy a kis embert a nagy Isten közösségbe-jelenlétébe vonja. E cselekvő, lelkileg felpezsdítő, aktív időszak, a jóeli-üdvidő az, amikor Isten nagy tetteinek hatása alá kerülnek a hívő emberek. Amikor elhiszik azt a bizalmas, jó érzést, és átadják magukat annak, hogy Isten még nem tette őket parkoló pályára, vakvágányra, hanem terve van velük: szent célok, álmok és víziók fogalmazódhatnak meg közösségeikben a jövőről, Isten uralmáról, jelenlétének erejéről. A változhatatlan Isten képe, az ő rendíthetetlen stabilitásával, mely az élet múlhatatlan fundamentuma, ebben az ígében mégis új képet teremt önmagáról a számunkra. Elsősorban azt, hogy nem unalmas

az Isten. Aktív, cselekvő, tetteiben embereket használó, királyi uralmát lankadatlanul építő Urunk ő nekünk. Ugyanakkor a félelmetes végidők turbulens hullámverésében neve szabadító jelként, a menedék biztos sziklajaként tűnik föl mindannyiunk számára, akik segítségül hívjuk őt.

E ponton érkezünk el pünkösdi ígénk szentélyébe, a kimondhatatlan és felfoghatatlan isteni NÉV érinthetetlen világába. Mert: „megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét... mert a Sion hegyén lesz a menedék...”. Péter itt, a Sion hegyén hirdette meg a Jeruzsálemi templom végso pusztulásának árnyékában a Szabadító nevét. AZ a NÉV, ami áthatolhatatlan és érinthetetlen szentséggel volt a Tízparancsolat idejétől övezve, melynek használatát a kimondhatatlan tabu falai védték évszázadok óta. Amelynek szentséges ereje tiszteletet, erőt, de ugyanakkor távolságtartást és hozzáférhetetlenséget is sugárzott. Mindez hirtelen Jézusban, a Szabadítóban személyes lett, közvetlen és barátságos. A rideg távolság leküzdhetetlen falai a Lélek kiáradásakor mindenki számára leomlottak. Nincs többé elkülönülés, személyválogatás, egyesek vagy mások kizárása. Csak személyes, mély és megrendítő találkozások a Lélek által életünk örök Krisztusával.

Kovács Zsolt Levente
vizeslyi lelkész

Liturgiánk része az Apostoli hitvallás. Csak úgy emlegetjük: a „hiszekegy”. Mondjuk keresztelő előtt, úrvacsora előtt: „hiszekegyistenbenmindenhatóatyában”. Szépen, együtt, ritmusosan, hangjától megtelik a templom. Ritkán van azonban idő arra, hogy egyes apró részletein elgondolkodjunk.

Sok gyülekezetben régen gyakorlat volt, hogy vasárnap délelőtt valamely textusról gondolkodott a gyülekezet, délután pedig az Apostoli hitvallást is magyarázó Kátéről. Ez a hagyomány eltűnt, elkopott, sok helyen a délutáni alkalommal együtt. Pedig gazdagító, rendteremtő, kapaszkodókat nyújtó idő lehetne a hitvallásról való gondolkodás. Erre hívtuk az Olvasót előző számunkban Élő teológia rovatunk sorozatával, melyet most a következő szakasz felett való elmélkedéssel folytatunk:

„...egy Istenben...”

A történelem részei vagyunk mi emberek, és gyakran fájdalommal éljük át, hogy mennyire nem tudjuk befolyásolni az eseményeket. Isten népe számára azt a kijelentést tette, hogy Ő határozza meg a világ történéseit, hiszen Ő azokban benne van, övéi jelenlétében élnek. Aki odafigyel az Istenre mutató jelekre, meg is érti ezt, mert Ő ezt lehetővé teszi. Isten páratlan, egyedülálló. Hatalmát ezért tudja érvényesíteni szeretetével együtt. Ezt fejezi ki egyetlen volta (5Móz 6,4), s a történelem folyamán Ő meg is mutatja, hogy rajta kívül nincs más Isten (5Móz 4,35). Isten népének ez a történelem üzenete, mely részére küldetést jelent: életével hirdeti, tanúsítja Isten kizárólagosságát, kiábrázolva, megjelenítve, hogy valójában nincs is szüksége más erőre, hatalomra, eszközre céljai megvalósításához, boldogságához (2Móz 20,2-3; Ézs 43,10), mert megértette Isten történelemben kibontakozó szándékát.

Istent egyedi, páratlan uralkodása, mindenek feletti hatalma nem taszítja magányba, nem szigeteli el a világtól. Férj és feleség Isten által alapított kapcsolata abban lesz nyilvánvalóvá, hogy ők ketten lesznek egy testté, differenciált egységgé (1Móz 2,24). Ez a differenciált egység fogalmazódik majd meg, konkretizálódik a hármaskötél stabilitásában (Préd 4,12), a békeesség kötelékével megtartott Lélek egységében (Ef 4,3-6).

Jézus is hangsúlyozza az Ószövetség egyetlen Úrba vetett hitének üzenetét, hozzátéve, hogy ez az üzenet szeretetben realizálódik (Mk 12,28-31). Vagyis nem következik automatikusan Isten kizárólagos ha-

talmának komolyan vételéből az abból fakadó áldás, hiszen az ördögök is hiszik, hogy egy az Isten (Jak 2,19). Mit ér azonban ez a hit, ha nem gyümölcöszik olyan cselekedetben, mely Isten uralmát hirdeti, teszi kézzelfoghatóvá, vonzóvá? Isten vitathatatlanul egy (Gal 3,20-28), egyetlen, páratlan hatalmában, lehetőségében, szeretetének minőségében. Ezért létezhet olyan közösség, melynek tagjai egyek a Krisztusban. Jézus imádsága is arra vonatkozik, hogy akik hisznek, azok mindnyájan egyek legyenek. Így hitelesíti egy közösség küldetését és jeleníti meg Isten szeretetét (Ján 17,20-23).

Pál nem tagadja, hogy sok úr és hatalmasság van, de tudja, hogy az egyetlen Isten teremtésben megmutató hatalma egyedül Jézusban bontakozik ki és ismerhető meg teljes gazdagságában (1Kor 8,6). Ebben az ismeretben gyarapodni olyan lehetőség, melyre a történelem Ura hívott el bennünket, s elszalasztása – minden következményével együtt – bűn.

Engyh Sándor

„Kiben hiszek? Hogyan hiszek?” – kérdeztük, amikor a hit csodálatos, titokzatos világának alapjait kutattuk és azt, hogy mit jelent ez az életünkre nézve. Most egészen konkrétan valljuk meg, hogy hiszek egy Istenben. Mintha azt is mondanánk, hogy hiszek a saját léteemben, amelyet Ő hívott életre, Ő tölt meg tartalommal és céllal. Milyen gyakran félreértjük és nem merjük elfogadni azt a valóságot, mely szerint istenhitünkben nem kell lemondanunk magunkról. Nem kell megsemmisülnünk ahhoz, hogy az Isten mindené lehessen. Számomra olyan ez, mintha úgy dicsérnék egy építész, hogy közben az épületébe, amelyet ő tervezett, nem mernék belépni.

Amikor a hit szóhoz jut, először nem önmagáról beszél, hanem a legszemélyesebb módon Róla, az egy Istenről tesz vallást. Olyan vallástétel ez, amely messze felettünk áll. Nem csak azt a meggyőződést jelzi, hogy Isten létezik, van, hanem elsősorban azt, hogy Benne van a maradéktalan átadásra való készség, ezért lemondhatunk minden más támaszról, neki adhatjuk az életünket, és rábízhatjuk magunkat. Hiszek egy Istenben – viszonyulást fejez ki: van Isten és van ember, és ők ketten közösségre lépnek egymással, mint barát a barátal, mint férj a feleséggel. Ezt nevezzük szeretetnek, ami minden pusztulásnál erősebb, még a halálnál is. Ebben az Isten és ember közötti viszonyban már benne van az örök élet is, mert amikor azt mondjuk, hogy hiszek egy Istenben, azt is állítjuk, hogy nem adjuk fel, nem futamodunk meg, hanem kiállunk mindörökre Teremtőnk és Megváltónk mellett.

Hiszek egy Istenben. A hitvallás tulajdonképpen itt kezdődik, amikor kimondjuk Isten nevét, az egy, alapvetően szükséges dolgot. Kimondhatjuk, mert Isten a kezdeményező. Ő az, aki keres bennünket, Nevét és Önmagát adja nekünk, és erre válasz a hitvallás: hiszek egy Istenben. Amikor valakiben hiszünk, amikor Istenben hiszünk, akkor ez azt is jeleníti, hogy megismertük őt, és éppen ezért lehet a legközvetlenebb a bizalom is, ami Hozzá fűz. Az egy Istenben hinni olyan akarati ügy is, amelyben azonosulhatunk szándékaival és céljaival úgy, hogy azok a miénk is lesznek.

Az ember feltörhet rettegéseinek, kétségeinek és kevergéseinek a mélységéből, és bizalommal kitarthatja szívét az Istennek, mert Isten olyan Isten, hogy lehet Őbenne hinni. Csak az egy Istenbe vetett hiten keresztül kerülhetünk legközelebb ahhoz a rendeltetéshez, amelyben magunkra találhatunk, és sohasem kell többnek lennünk annál az embernél, akinek Isten teremtett.

Hiszek egy Istenben – ezzel azt is állítjuk, hogy hiszek a saját léteemben, hiszek a Szeretetben.

Füsti-Molnár Szilveszter

I. RÁKÓCZI GYÖRGY

„Igazán, tökéletesen szeresd mátkádat és feleségedet, de csak úgy azért, hogy ahhoz való szereteted hazádnak, nemzetednek, kiváltképpen az Isten tisztességének szeretetét feljebb ne haladja, mert ember talál feleséget, de Istent, nemzetet, hazát nem többet egynél.”

A Tízparancsolat ezzel kezdődik: Ne legyenek más isteneid rajtam kívül, mert egyedül én vagyok az ÚR (vö.: 2Móz 20,3).

Hitvallásunk is ezzel kezdődik: „Hiszek egy Istenben.” Ezzel azt mondjuk ki, hogy Ő nem egy a lehetséges istenek közül, hanem egyedül Ő az Isten. E vallástételben összetörjük a magunk bálvány-isteneit, mint Mózes az aranyborjút a Sinai-hegy alatt. Összetörjük a babonákat, hiedelmeket, rontó erőket, átokhozó hatalmasságokat és egyben a tőlük való félelmeinket, de egyúttal saját elvárásainkat is, amelyek szerint „egy istennek működnie kellene”. Ezzel az egy szóval: „egy” Istenben, hamis istenképzeteink fölé emelkedünk, és porrá zúzott ideáink fölött újra és újra megvalljuk – néha talán kétségeink ellenében, tudatosan is –, hogy Ő az ÚR, aki öl és elevenít, sírba visz és visszahoz. A babonás hit csak azt tudja feltételezni Istenről, hogy elevenít, bekötöz, gyógyít, sikert ad, győzelmet ad, karriert épít – nekünk (!) –, gazdaggá tesz. A Biblia viszont úgy mutatja be Őt, mint aki népét próbára is teszi, megsanyargatja, fogságba viszi; az ő népe is lát szűk eszten-dőket, és átéli a fenyegetettség ezernyi veszélyét. De ha Isten halálba is visz, visszahoz onnét, mert hatalma van rá, mert egyedül Ő az ÚR. Jézus Krisztus halála és feltámadása erről tanúskodik, hogy az Egy Isten nem csak az élethelyzetek felett úr, hanem a halál és a halált-hozó helyzetek felett is. Ezért nem cseréljük Őt fel más vallások isteneivel. Ő a legfőbb ÚR, neki hódolunk, méltó, hogy szolgálatára ajánljuk életünket, képességeinket, s akarátának rendeljük alá akaratumat.

I. Rákóczi György fejedelem útravalóul azt hagyta meg fiának: „Igazán, tökéletesen szeresd mátkádat és feleségedet, de csak úgy azért, hogy ahhoz való szereteted hazádnak, nemzetednek, kiváltképpen az Isten tisztességének szeretetét feljebb ne haladja, mert ember talál feleséget, de Istent, nemzetet, hazát nem többet egynél.”

Istenünk csak egy lehet, ezért az Ő szeretetét ne haladja meg semmi. Ő az egyetlen Isten!

Fodorné Nagy Sarolta

Lelkészbeiktatás Boldván

Boldván 2012. április 29-én került sor a gyülekezet új lelkipásztornak, Prókai Árpádnak beiktatására.

Az ünnepi istentiszteleten Baksy Mária, az Abaúji Református Egyházmegye esperese hirdette az igét, a János evangéliuma 21,15-17 alapján, és iktatta be a lelkészt ünnepélyes keretek között, átadva a templom kulcsát és az egyházközség pecsétjét. A beiktatott lelkipásztor igehirdetése előtt szülőfalujának, Tiszakeszinek a gyülekezeti énekkara énekelt.

A nyilvános presbiteri gyűlést a gyülekezet volt gondnoka, jelenlegi presbitere Miklós Árpád, a jelenlévő vendégek köszöntésével kezdte. Köszöntésében hangsúlyozta, hogy nagy nap ez a Boldvai református gyülekezet számára, hiszen 30 éve nem volt ilyen alkalom. Hálaadással számolt be az utóbbi időben a gyülekezet életében történt változásokról. Szólt arról, hogy a megválasztott lelkipásztort és feleségét 2011 szeptemberében már a belülről szépen felújított parókia épületében tudták fogadni.

A beiktatott lelkipásztor köszöntésének sorát egyházkerületünk főgondnoka, Ábrám Tibor megleg, baráti szavakkal kezdte, hiszen nem csak szolgatársa a most beiktatott lelkésznek, hanem közel negyed évszázados barátság is összeköti őket. Majd arról szólt, látva a templomban több gyermeket is, hogy a gyermekek hozzátartoznak gyülekezeteinkhez, legyünk nyitottak és legyen természetes az ő zsvajuk, zajuk, az a nesz, amivel együtt jár felnövekvő életük.

Ezt követően Magyarne Balogh Erzsébet, a Református Missziói Központ vezetője folytatta a bátorító, biztató köszöntések sorát: „Olvasd az írást, az igét, mint Jósias tette.”

A befogadó abaúji egyházmegye képviselőjében Szabó László, az elbocsájtó egervölgyi egyházmegye nevében pedig Pintér Elemér egyházmegyei gondnokok szóltak. Az abaúji egyházmegye lelkészei nevében Szűcs Ferenc edelényi lelkipásztor köszöntését hallhatták a megjelentek, aki a megújulásra helyezte a hangsúlyt: az egyéni, gyülekezeti, az egész Krisztus testének megújulására.

Pap Dénes Zsolt királyhágómelléki lelkipásztor a barátok nevében köszönthette a beiktatott lelkipásztort, akivel barátságuk a kolozsvári teológián indult, ahol egykor Prókai Árpád cserediákként tanult. A köszöntések sorát Sándor Frigyes Borsod-Hevesi evangélikus esperes folytatta, humorral, de nagyon komolyan arra „utasította” a lelkipásztort, hogy spirít (Lélek) helyett soha ne sprite-tal itassa a rábízott nyáját. Az édeskés tanításokban van valami méreg, ami tönkre teszi az emberi kapcsolatokat,

és tönkre teszi az Istennel való kapcsolatot. Mindig tiszta vízzel itassa a nyáját, és ő is csak abból igyék. Megemlítette, hogy a beiktatott lelkipásztor felesége, bár az ő gyülekezetében jutott hitre, és volt gyülekezeti tag, házasságával jó helyre került a református egyházban.

A katolikus fokoláre lelkeség tagjaként Mándy Zoltán római katolikus plébános érseki helynök, pápai prelátnak köszöntötte Prókai Árpádot.

Ezután a helyi katolikus és baptista gyülekezet köszöntése hangzott. Mint különböző felekezetek lelkeszei, mindannyian „Isten szántóföldjén, csak szomszédos parcellában munkálkodunk” hallottuk Komáromy Károly baptista egyházkerületi elnöktől.

Mivel a beiktatott lelkipásztor az edelényi görögkatolikus gimnázium vallásánára is, az intézmény lelkesze, igazgatója és a tanárok énekkara is köszöntötte a nagytiszteletű urat.

Boldva polgármestere, Csabai Gyula örömet fejezte ki, hogy sok közös felada-

ta van az új lelkeszel. Hiszi, hogy ha nem is a világot, de Boldva népének életét megtudják változtatni összekapaszkodva, egymás munkáját segítve.

Csáki Zsolt gondnok helyettes köszöntő szavai után, a helyi Cantus Firmus énekegyüttes énekszóval áldotta meg a gyülekezet lelkipásztort.

A beiktatott lelkipásztor az alábbi igehely alapján szolgált: 1Mózes 28,15. Ezzel az igével hívta el Isten az új szolgálati helyére: „Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhová mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony nem hagyok el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked.” A prédikációban többek között elhangzott, hogy ez az igevers tele van ígéretekkel, amit Isten a Boldvai gyülekezet életében is be akar teljesíteni. Isten ebben az ígében megígéri, hogy velünk van, megőriz bennünket, sőt visszahozza azokat, akik valami oknál fogva eltávolodtak Istentől, egyháztól. Mi több, addig nem is hagyja az ő népét, amíg be nem teljesíti, amit megígért nekünk. „A mi Urunk jót tervezett a

boldvai gyülekezet felől, és hisszük, hogy véghezviszi azt. Ehhez azonban munkatársakra van szükség. Testvérekre, akikkel először is együtt tud odaállni a lelkipásztor Isten elé a gyülekezetért Boldva népéért. S az imádságon túl, amink van, azzal szolgálunk az Úrnak, ha kell, kétkezi munkával is. Aminek szép példáját láthattuk a beiktatásra való készülődésben, ahogyan idősek és fiatalok mozdultak meg gyülekezetünkben. Hiszük, hogy amit ígében az Úr megígért, azt be is teljesíti majd.”

A lelkipásztor végül megköszönte a jókívánságokat, külön is a gyülekezet gondnokának, a presbitériumnak és a gyülekezet tagjainak bizalmát, szeretetét.

A boldvai lelkesbeiktatási ünnepség, melyre az ország határain innen és túlról érkezett közel három-száz résztvevő, áldás után a himnusz eléneklésével fejeződött be, mely után szeretetvendégségre hívták a megjelenteket.

Prókainé Sepsi Ilona

Lelekes-gondnoki csendes-hétvége

a Mécses Központban

Az Úrnak szolgáljatok!

(Róma 12,11, b.)

Egyházunk rendje szerint az elmúlt év végén valamennyi egyházközség megválasztotta vezető testületét, a presbitériumot. Újra megválasztott, vagy új, Isten és egyház iránt elkötelezett testvérek kerültek abba a helyzetbe, hogy gyülekezeteink lelki és anyagi életének irányítói legyenek a következő hat esztendőben. A presbiterek közt a gondnokoknak kiemelt felelőssége van. Gondnoknak, kurátornak lenni nem csak jó értelemben véve rang, hanem olyan szolgálat, amelyet a lelkipásztorral együtt Isten és az Ő Anyaszentegyháza ügyének javára végzünk. Hiszem, hogy Isten elhívása megelőzte a közösségek választását.

Azért, hogy erősödjön közösség- és egyháztudatunk, a szolgálatban való el-

köteleződésünk, a ciklus kezdetén, március hónapban kétnapos találkozóra hívtuk egyházközségeink elnökségeit Mályiba. A program összeállításban három szempont érvényesült. Legyenek „bibliás” alkalmak, halljuk, hogy mit üzen Isten és mit vár tőlünk; tájékozódjunk egyházunk mostani helyzetéről, tanuljuk feladatainkat; és ismerjük meg egymást, akik egy nagyobb

közösség, az abaúji egyházmegye kebelén belül szolgálunk.

Tanításunkra vezetőinket és szakterületükön jól képzett lelkipásztorokat kértünk fel. Csomós József püspök „Egyházkerületünk mai helyzete” címmel tartott előadást, bemutatva egyházunk és egyházkerületünk szervezetét és a benne folyó munkát. Az adatok és szolgálati ágak,

tervek felvázolása közben hangsúlyozta, hogy a szervezeti egység segíti a gyülekezetek életét, de a lényeg a gyülekezetekben folyó munkában van.

Egyházkerületünk főgondnoka, Ábrám Tibor a gondnok és lelkipásztor közös szolgálatban való kapcsolatáról szolt személyes hangvételű előadásában. Szolgálatunkban lényeges, hogy tudjuk, kinek szolgálunk, tudjunk munkatársi és ima közösségekben lenni egymással. Nem csak feladat- és eredményorientált legyen a gyülekezeti vezető, hanem Jézus Krisztus felé orientált – mondotta.

Dr. Fekete Csaba lelkipásztor, a DRK Nagykönyvtárának osztályvezető szakreferense előadásának címe a „Gyülekezetek megújulása – megújuló liturgia” volt. Beszámolójában hallhattunk a készülő liturgiai reformról, benne az új énekeskönyvről is. Előadását – melyben számos történeti utalás volt – a keresztelés, az úrvacsora és nagypéntek ünnepe köré csoportosította. Megtutdunk, hogy a bizottság szándéka szerint az új liturgiában több lesz az ének, és nagyobb szerep jut a résztvevő gyülekezetnek.

Tanászi Árpád lelkipásztor, a SRK Tudományos Gyűjteményei munkatársa egyházközségeink örökségéről, különösen a tárgyi és írott örökségről, azoknak megóvásáról tartott vetített képes előadást. Ráirányította a figyelmet arra, hogy ezek drága kincsek, pótolhatatlanok, elsőrendű adatbázist jelentenek. Felelősségünket hangsúlyozta, hogy megőrizzük őseink keze munkáit, mert a gyökerek ismerete nélkül nehéz a jelen munkája.

A jelenlévők nagy érdeklődéssel figyelték az előadásokat, melyek után élénk beszélgetések alakultak ki. Hasznos, építő és kellemes volt az az idő is, amit egymás megismerésére fordítottunk a „kerekasztal” beszélgetésben és az esti, reggeli séták idején.

Nagy örömmel tölt el, hogy szép számmal voltak jelen az abaúji gondnokok és lelkipásztorok ezen az alkalmon, és bízom benne, hogy a hallottak és a testvéri együttlét meggazdagítóan hat gyülekezeink életére, szolgálatára is.

A konferenciányitó áhítat textusából idézek végezetül: „Boldog az a szolga, akit ebben a munkában talál ura, amikor megjön!” (Mt 24,46)

Baksy Mária esperes, Encs

Vizsolynak nem csak múltja, jövője is van!

A múltba merengés, a hajdani szép napok felidézése mára szinte közhelyes ürügyként szolgál a hagyományos magyar „sírva-vígadásnak”, veszteségeink lajstromba vételének, s a heroikus múlttal szemben törpe-jelenkorunk hangsúlyozásának. Kiváló irodalmi példája ennek Kölcsey Huszt című epigrammája, ahol maga a költő világit rá nemzeti önmarcangolásunk értelmetlenségére: „Honfi, mit ér epedő kebel e romok ormán? Régi kor árnya felé viszsamerengni mit ér?” – És valóban, nagy költőnknek abban tökéletesen igaza van, hogy ha identitásunkat dominánsan a veszteségélmények és az áldozat-szerep-

pel való azonosulás határozza meg, akkor az „ördögi körből” nehéz lesz kitörnünk, s a jelen lehetőségeit észrevéve fényesebb jövődőről álmodnunk.

Ma úgy látom, hogy egy olyan elcigányosodó, sok tekintetben hanyatló abaúji kis faluban, mint amilyen Vizsoly is, az embereknek és református egyházunk-

nak is legmeghatározóbb gondja a perspektívatlanság, a jövőkép-nélküliség. Pozitív jövőkép nélkül, a kiteljesedés ígérete-reménye nélkül próbál élni és létezni magyar népünk és olykor református egyházunk is. Ez tengődés csupán. A nagyszerű múlt – múltunk próbatételes időszakában elért nagy eredmények – pedig éppen ennek ellenkezőjéről szeretnének meggyőzni bennünket. Akár a Vizsolyi Biblia is. Ez a hely ugyanis különleges: nagyot álmódó géniuszok hajdani műhelye. Nemzet- és egyházteremtő „végváraink” egyik legszebb gyöngyszeme. Ez a hely egy három részre szaggatott, haláltusáját vívó kis nemzet feltámadásának kegyhelye. Igazi „húsvéti üres-sír”, amely egy egész nép, egy nyelv, egy kultúr-nemzet élni akarásának szimbólumává vált. Ennek a protestáns zarándokhelynek az atmoszférája hittel, reménységgel és küzdeni akarással tölti meg az ide látogatókat. Károlyi Gáspár, Szenczi Molnár Albert, Mankovits Bálint és a Rákócziak hűségese áldozatvállalásukkal, istenfélő példamutatásukkal mint fénylő drágakövekkel verték ki számunkra a jövőbe vezető utat! Nem könnyű ilyen elődöknek megfelelni: nekünk kései utódként méltó folytatójává válni e nagyszerű vizsolyi örökségnek!

2012. március 29. és április 1-je között Vizsolyban egy helyi ökumenikus faültetési kezdeményezés, a civil társadalom aktivizálódásával és a környező települések bekapcsolódásával (Boldogkőváralja, Novajdrány, Korlát) jövőkép-formáló, perspektíva-teremtő eseménnyé nőtte ki magát. Ami kezdetben Molnár Gergely helyi református presbiter és méhésztársulat vezető szívében gyülekezeti faültetési programként megfogant, a helyi általános iskola, az egyházi közösségek, az önkormányzat és civilek összefogásaképpen szimbolikus üggyé vált. Elhatároztuk ugyanis a helyi plébánossal és iskolavezetéssel karöltve, hogy valami példamutató, „messzehangzóan prédikáló” tettel szeretnénk a helyi közösséget, az egész falu lakosságát dermedtségéből kímélni, és valami olyan ügy mentén aktivizálni, mely reménységet és a jövőre való ígéretet sugározza. Ilyenné vált számunkra a faültetés ügye. Amihez kezdetben semmink sem volt. Még egy szál csemeténk sem.

Tudtuk azonban, hogy a gyökereink hova vezetnek. Vizsoly nemcsak a Bibliájáról híres vagy „csupán” páratlan szépségű árpád-kori református templomáról, hanem arról a gyümölcs-kultúráról is mindig híres volt, amely a „gönci-barack” nevével vonult be hungarikumaink közé, és ami az egész térséget fémjelezte. E szőlő és gyümölcs-kultúra a múltban jól csendő névvé tette a „vizsolyit”, és nemzedékeken át biztos megélhetést nyújtott a falubelieknek mindaddig, amíg a legutóbbi idők társadalmi-demográfiai és kulturális hanyatlása nyomán elkezdtek a faluból a fák „kikopni”. Mindannyian tudjuk: a fák eltűnése nem önmagában véve vészjelző. Mi nem akarjuk feleslegesen dramatizálni a helyzetet. Azonban tudnunk kell, hogy a fák eltűnésének is üzenete van: csendes felkiáltójelként riadoznak e csonka tuskók, valami étellenes, jövőre nélkülös, rablógazdálkodástól hemzsegő, gazdátlan magyar jelenről, aminek kötelességünk megálljt parancsolni. A faültetésnek ezért e térségben kivételesen fontos, jelentős üzenete van. Ők a remény, a jövőre való csemetéi.

Amikor február végén Molnár Gergely presbiterünk összehívta a Vizsolyi Civil Kerekasztalt, alig volt olyan szereplő a falu társadalmi életében, aki értette, és helyesen értékelte volna tervünk távlatos célkitűzéseit. A faluközösség átforgatásának szükségességét. A jövőre való közbeszéd kultúrájának építő jellegű megteremtését. Legtöbben azonban csak borúlátó üzemmódban tudtak nyilatkozni.

Az egyetlen stabil kivétel a település iskolájának vezetése volt, Juhász Jánosné iskola-igazgató és Asztalos Péter igazgató-helyettes, református közösségünk pótpresbitere. Az ő segítségük, illetve az iskola gyerekek bevonása nélkül e nagyszerű esemény nem valósulhatott volna meg.

A nagy német reformátor, Luther Márton mondta egykor, amikor megkérdezték tőle, hogy mit tenne, ha megtudná, hogy holnap elérkezik a világvége: – Ültetnék egy almafát – hangzott egyszerűen Luther válasza. Luther a remény és a jövőre való mellett tett mindezzel hitvallást, még egy olyan feltételezett élethelyzetben is, amikor az emberi-rationális gondolkodás csak saját korlátai felismeréséig jut. Lelkészként úgy gondolom, hogy ehhez még világvége sem kell, az életben számtalan ponton szembesülünk emberi korlátainkkal. A nagy kérdés, hogy vannak-e reménység-csemeték ilyenkor a tarsolyainkban.

De mit tegyünk, ha nekünk még csak ilyen reménység-csemetéink sem voltak a szó szoros értelmében? Több mint száz e-mailt és levelet küldtünk szét erdészeteknek és faiskoláknak, feltárva céljainkat: hogy egy közel ezeréves árpád-kori települést szeretnénk szenderegéséből felrázni, és hogy legalább annyi fát elültetni, ahány éves maga a falu, hogy e településnek szimbolikus módon ne csak múltja, de jövőre valója is legyen. És a csoda „beindult”. Két hét alatt több mint nyolcezer csemete felajánlását kaptuk ingyen a legkülönbözőbb helyekről. Első-

sorban civilektől. Itt külön kiemelném a MEGOSZ-t, a Magánerdő-Gazdálkodók Országos Szövetségét, mely egyedül több mint négyezer fát ajánlott fel. Így került elültetésre négy nap alatt több mint négyezer csemete: elsősorban hárs-, vadgesztenye, akác és gyümölcsfa csemeték. Sőt a facsemetét adományozó támogatók mellett önkéntesek is akadtak! Soprontól Bu-

dapesten át Miskolcig elszánt emberek és családok jöttek gödröt ásni, fát ültetni, az összefogás erejét a mi kicsiny Vizsolyunk példáján keresztül bemutatni! Nyugodtan mondhatom, hogy mindannyiunk számára e négy nap felemelő élmény volt!

S hogy mit jelentenek számomra ezek a kis remény csemeték azóta, mióta minden nap látom őket megfoganni, rügyezni és

levelet hajtani? Hogy Vizsolynek nemcsak múltja, de jövője is van! S ha nekünk, ezen a sokszor világvéginek tűnő abaúji kis falunak mindez sikerült, akkor másoknak miért ne sikerülne ennél sokkal nagyobb volumenű ügyeket valóra váltania?

Kovács Zsolt Levente,
vizsolyi lelkész

Felépülvén külső- és belsőképpen

A háborítatlan egységet nehéz megteremteni. Vágyni, óhajtani lehet, törekedni rá kötelességünk. Állandó bérletesévé válni lehetetlen. Így a pillanatot, amelyben törékeny alakja megmutatkozik, megörökíteni egyetemes érdek. A telkibányai református gyülekezet az egységet külső formájában és belső tartalmában az április 15-én tartott hálaadó istentiszteleten tapasztalhatta meg. Az ünnepelés kettős apropója a tíz évre visszatekintő észak-ír testvérgyülekezeti

kapcsolat, valamint a Vártemplom részleges felújítása volt.

A gyülekezet 2009 adventjében adott be pályázatot az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alaphoz, hogy a település egyetlen, országos műemléki védelem alatt álló épületét megmentse. A pályázat 2011 májusában kapott zöld jelzést, hogy a falak nedvesedését szivárgó építésével és a vakolat cseréjével orvosolják. A régészeti- és falkutatás után szeptemberben kezdődhetek el a munkálatok, amelyek decemberre be is fejeződtek. A gyülekezet, a település, az elszármazottak és a református közösség szimpatizánsai példás összefogást tanúsítottak a felújítás során. Nem állhatott elő olyan nehézség, amire szinte azonnal ne érkezett volna megoldás: erkölcsi és szakmai támogatás, fizikai munka, illetve pénzbeli felajánlás formájában. Végül a 10.000.000 Ft-os pályázati támogatáson túl, több mint 2.000.000 Ft értékben egyéb halaszthatatlan javítások történtek a templomon. Így kerülhetett sor az elkorhadt padozat alapjainak és föld feletti burkolatának cseréjére, a teljes belső tér, a lábazat és a torony festésére, valamint az ablakok cseréjére.

Az észak-írországi testvérgyülekezeti kapcsolat 2002-ben kezdődött, még Molnár Sándor lelkipásztorsága alatt. A First Bangor Presbyterian Church keresett egy kelet-európai gyülekezetet, ahol missziói szolgálatot végezhetnek. A két gyülekezet kapcsolata az elmúlt évtizedben nagyon színes képet mutatott. A kölcsönös látogatások során többek között Biblia-, sport és ökológiai táborok, tanulmányutak, történelmi megemlékezések, rehabilitációs programok, nyelvkurzusok valósulhattak meg. Az erősségét a testvércapcsolatnak a személyes jellege adja, hiszen igazi barátságok szövődtek. Többben a gyülekezeti programokon túl is egymás életének részévé váltak.

A tizenöt fős bangori delegáció már április 11-én, szerdán megérkezett Telkibányára. Az ittlétük során felkeresték a Polgármesteri Hivatalt, a Szepsi Csom-

bor Márton Tagiskolát, a bányavidék híres tárnáit és családi meghívásoknak tettek eleget. Csütörtökön este kezdődött a 10. évforduló megünneplése terített asztalok mellett a Művelődési Házban. Közös szolgálat nyitotta meg az alkalmat, ahol angol, illetve magyar nyelven hangoztak el az énekek, az imádságok és az igehirdetés. Ezután egy félórás filmet tekintettek meg az érdeklődők, amiben az elmúlt évi eseményeket elevenítették fel. Mindkét gyülekezet tagjaitól riportok hangoztak el arról, hogyan is vélekednek a testvércapcsolatról. A bográcsban készült tejfölös bagulyás elfogyasztása után felszabadult éneklés és kötetlen beszélgetés következett. Pénteken a bangori csapat meglátogatta a Gönci Gyermekeházat, és a gondozott fiatalokkal közösen készítették el a húsvéti kézműves kosárkájukat.

Április 15-én, vasárnap a hálaadó istentisztelet fél tízkor kezdődött a telkibányai Vártemplomban. Az ünnepélyes köszöntés és megnyitó után Baksy Mária, az Abaúji Református Egyházmegye espere és Szűcs Endre, a Tiszáninneni Református Egyházkerület főjegyzője végez-

ték az igei szolgálatot. Helen Sloan kapcsolati referens, valamint Gladys Brown gondnokasszony összefoglalták a testvércapcsolat elmúlt 10 esztendejét, és átadták a bangori gyülekezet köszöntését, adományát és egy gyönyörű kelta keresztet. A telkibányai gyülekezet lelkipásztora és gondnoka viszonzásul az erre az alkalomra készített, gravírozott réz plakettel ajándékozta meg a bangori testvéreket. Az emléktáblán az igehirdetés alapigéje is helyet kapott: „A testvéri szeretet legyen marandó.” (Zsid 13:1) Ezt követte Sági Tibor vállalkozó beszámolója a templom állagmegóvásának eredményeiről.

A hálaadó istentiszteletet jelenlétükkel megtisztelték többek között: dr. Ódor Ferenc országgyűlési képviselő úr és felesége, valamint Szabó László az Abaúji Református Egyházmegye főgondnoka. Az ünnepségen ugyan nem tudtak részt venni, de az egybegyűlteknél köszöntésüket és áldáskívánásukat küldték: főtiszteletű Csomós József püspök úr; Koncsol László Telkibányáról

elszármazott, Pozsonyban élő író, irodalomtörténész, a Szlovákiai Református Keresztény Egyház tiszteletbeli főgondnoka; Molnár Sándor, egykori telkibányai lelkipásztor. A ünnepélyes alkalmat színesítette a bangori gyülekezet alkalmi kórusa, a Telkibányai Férfi Dalárda, a helyi gyülekezet énekkara és ifjúsága, valamint citera és gitárjáték. A templomi együttlét után a több mint 200 fős vendégsereg közös állófogadáson vett részt a Művelődési Házban.

Az egység különlegesen megindító pillanatában olvadtak fel az ünneplők. Nemzetek, közösségek, egyesületek, vállalkozások, formációk, személyek határai mosódtak el, hogy közös céljuk érdekében egyesítsék lehetőségeiket. Így épülhettünk fel külső és belsőképpen valódi templom-má és lelki házzá egyaránt. Isten áldása legyen mindazokon, akik imádságaikkal, fáradhatatlan munkájukkal, áldozatvállalásukkal, szeretetükkel egyengetik és segítik e kis közösség megmaradását, következzen ránk akár ünnep, akár hétköznap.

Szalay László Pál lelkipásztor

A kapu jel

A kapu jel. Az átjárhatóság jele. Kapura ugyanis ott van szükség, ahol határvonalak vannak előttünk akadályként. A templomkapu több ennél. Összeköti a szent és profán teret, és jelzi az átjárhatóságot. Isten közel van és megközelíthető.

Április utolsó vasárnapján az emödi gyülekezet új templomkaput vett használatba. Az előző hét az előkészületekkel telt. A régi kapu elbontása, az új hazaszállítása és összeszerelése sok feladatot adott a presbitériumnak. Vasárnap reggelre azonban már fehér orgonával díszítve várta a híveket a székelykapu.

Az ünnepi istentisztelet a templom előtt kezdődött, ahol Szőnyi Tamás esperes úr megáldotta a gyülekezetet, majd a 100. zsoltárt közösen énekelték az egybegyűltek. Az istentisztelet alapigéje Jézus szavai voltak: „Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.” (Jn10,9) Esperes úr kiemelte, hogy mai világunkban sokszor találkozunk zárt ajtókkal, sőt olyan falakkal, amelyek láthatatlanok ugyan, mégis bezárják az életet, korlátok közé szorítják mindazt, ami Isten eredeti szándéka szerint növekedésre való. A mai ember sok mindenre és mindenkire tekintettel van, néz körbe, ki figyeli, de arra nem ügyel, hogy felülről mit szólnak a dolgaihoz. Jézusban adatott számunkra a nyitott ajtó, Ő emberi életünk szabadítója és beteljesítője. Ahogy megnyílik az új templomkapu az isten-

tiszteleti időben a kereső lelkeknek, úgy nyílik majd meg a rendelt időben az üdvösség kapuja is azoknak, akik számára Jézus maga az ajtó. Az őrállók feladatával kapcsolatban elhangzott, hogy Isten terveit az ember számára komoly feladatot jelentenek. A szolgálat lehetőségét meg kell ragadni, hiszen azok az erdélyi fák sem gondolhatták, hogy egyszer az emödi templom elé rendeltetnek őrállóul.

Kósa Enikő lelkipásztor megköszönte az igei szolgálatot, majd megköszönte mindazok segítségét is, akik az előkészületekben részt vettek.

A keményfából ácsolt, díszes faragású kaput Szekeles Károly faragta Parajdon, Székelyföldön. Az adományozó Kósa Lajos gondnok, aki Isten iránti hálóját kívánta kifejezni a megtartó, őriző szeretetért. Szándéka szerint a feliratok vigasztalásul, bátorításul lehetnek a kapun be- és ki járóknak. Az érkezőket zsoltáridézet fogadja: „Menjetek be az ő kapuin háladással, tornácaiba dicséretekkel” (Zsolt100,4a), az istentiszteletről hazaindulókat Tamási Áron szavai: „A madárnak szárnya van és szabadsága, az embernek egyetlen szülőföldje és sok kötelessége.”

Az ünnepi istentisztelet a Himnusszal és 434. dicsérettel fejeződött be utalva arra, hogy a templomkapu valóban jel, előképe egy másik kapunak: „Kísérd lépteink éltünk végeig..., míg elfogy az út, s mennyben nyitsz kaput.”

ÁLDÁS a bejövőknek, BÉKESSÉG kimenőknek.

15 éves az Észak-Borsodi Presbiteri Szövetség

Tavaly ünnepelte újraalakulása óta számított 20. születésnapját a Magyar Református Presbiteri Szövetség. A Tiszáninneni Egyházkerületben öt területi szervezet működik. Az észak-borsodi 1997-ben alakult meg. Szolgálati területéhez tartozik a Borsod-Gömöri Egyházmegye Miskolctól az országhatárig húzódó részén fekvő 54 gyülekezet.

Elsődleges célunk a területünkön élő presbiterek hitre jutásának segítése, hitének elmélyítése, továbbá a presbiterek szolgálatának segítése, elsősorban az alábbi négy területen:

- Bibliáismeret. Fontos, hogy mind keresztény életünk, mind presbiteri szolgálatunk alapja Isten Igéje legyen, és hogy ezt az ismeretet életünkben és szolgálatunkban mindennap alkalmazzuk.

- Egyházismeret. A presbiter a gyülekezetért felelős előjáró, akinek ismernie kell a saját egyházát, amelyben szolgál.

- Gyülekezetépítés. Ez nem merülhet ki a templomrenoválásban, hanem a lelki ház építéséhez is értenie kell a presbiternek. A misszió, a diakónia terén nagyon sok elmaradás van a presbitériumokban.

- Hitvallásismeret. Az egészséges hit feltevéle, hogy tudatában legyünk annak, mit hiszünk és vallunk.

A területünkön élő presbiterekkel elsősorban az évente 3-4 alkalommal különböző helyszíneken megrendezett területi konferenciákkal, illetve a gyülekezetek meglátogatásával tartjuk a kapcsolatot. A konferenciák általában 60-80 fős, nyitott, nemcsak presbitereknek szóló alkalmak, ahol az előadáson hallottakat kiscsoportokban dolgozzuk fel, és ahol nagyon jó lelki közösség alakult ki az évek során. Ezeket az alkalmakat mindig az adott gyülekezet lelkipásztorával egyeztetve szervezzük – ezúton is köszönjük a tőlük kapott támogatást, segítséget.

A 2012. évi konferenciáink helyszínei: Alsószuha – április 29.; Sajókaza – június 10.; Bánhorváti – szeptember 2.

Szeretettel ajánljuk Tisztelt Olvasóink figyelmébe az évente hat alkalommal országosan megjelenő Presbiter című folyóiratot, valamint a következő weboldalakat: www.presbiter.hu, www.presbiterkepzes.hu, www.eszaktorsod.tirek.hu.

Alkalmainkra szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődőt. „Boldogok, akik házadban laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol.” (Zsoltárok 84;5-6)

Csikai Sándor területi elnök

Megújult a templom és a parókia

Tiszadorogmán

AnonymusGestaHungarorumaígy említi Tiszadorogmát: „Miután győzedelmesen beszárguldozták Szamos-Körösök közét, Szabolcs és Tuhutum vezérek a dorogmai révén átkelve visszatértek Árpádhoz: a fejedelem pedig a Dorogmával szemben elterülő földeket Hohat kun vitéznek ajándékozta...” Az Árpád-kori településen újabb, kisebb győzelmet ünnepelhet egy kisebb közösség. A Tisza-parti reformátusok már látják a 2011-ben elkezdődött templom- és parókiafelújítás végső, győzelmes képét. A pályázati és magántámogatásból megvalósuló beruházást mindenki magának érezte. Az önkormányzat támogatása, a gyülekezet adakozó készsége,

aktív részvétele a munkákban azt hirdeti, hogy nem volt hiábavaló a munkálkodás, akik ott összefogtak, testvérekké váltak Isten védőszárnyai alatt. Ünnepek egy felújított templomban, méltó szolgálati lakás a lelkipásztornak – egy gyülekezet szívdobbanásai. Nemcsak a jelen életnek jele ez, hanem annak is, hogy van reménység a jövőre nézve is. Akik itt élnek, megtapasztalhatták Isten különös kegyelmét, és létük, megmaradásuk hirdeti Isten nagyobb dicsőségét. Kóta Sándor lelkipásztor így tekint vissza a megtett útra: „Isten kegyelméből mindez megvalósult, mert a karácsonyi ünnepi alkalmakat már a felújított templomban tölthettük, és a parókia épületét is birtokba vehettük.

Reménység szerint arra az istentiszteletre is hamarosan sor kerül, ahol hálát adhatunk Isten segítségéért.”

Kósa Enikő

„Győzedelmeskedjen az igazság!”

Nők ökumenikus világimanapja 2012

A világimanap kezdetei 1887-ig nyúlnak vissza, amikor az Amerikai Egyesült Államokból elindult ez a mára az egész világot átfogó mozgalom. Hazánkban hivatalosan 1985-ben született ez az ökumenikus mozgalom, melynek célját nagyon szépen kifejezi jelmondata: „Informáltan imádkozni – imádkozva cselekedni!” A gyakorlatban ez úgy valósul meg, hogy minden évben más-más országban készül el a liturgiát tartalmazó imafüzet, és ehhez kapcsolódva az országról szóló információ és ismertető. Így ebben az esztendőben a távoli ázsiai ország, Malajzia keresztyén közösségeinek sorsát ismerhettük meg.

A március elején tartott ökumenikus imanap formálisan nem, de lélek szerint mindenképpen összekapcsolódik a januárban lezajlott ökumenikus hét alkalmával. Az elsőben fontos, hogy közvetlen környezetünkben és környezetünknek is „hivatalosan” megmutatva látszódjék egységünk. Míg ilyenkor lehet, hogy távolabbra figyelünk, mégis a liturgia alkalmat ad arra, hogy egymás közösségében legyünk.

Ma a technika jóvoltából mindenki hozzáfér az előre elkészített liturgiához és ismertetőkhöz az interneten. Évek óta így

történik ez a hernádnémeti gyülekezetben is. Az imanapra jó előre készülünk. A gyülekezet tagjai bibliaórán készülnek fel, és felosztják maguk között a felolvasandó részeket, már ekkor igyekeznek bevonni a község más vallású tagjait is. Az imanapra igyekszünk annyi fénymásolatot készíteni az imafüzetből, hogy mindenkinek jusson, és folyamatosan tudja követni az istentisztelet menetét, be tudjon kapcsolódni a közös imádkozásokba is.

Ezekbe az alkalmakba fiatal testvéreink is aktívan bekapcsolódtak. Ki-ki tehetsége szerint, van aki országról adott ismertetőt,

más a vetített képek segítségével tette látványossá az alkalmat.

Most egy olyan egzotikusnak tűnő távoli ország mindennapjait láttuk, ahol számunkra elképzelhetetlenül nehéz megélni a mindennapokban a keresztyén hitet, ahol hivatalos „rend” az etnikai és vallási kisebbségek egymással szembeni kijátszása. Mégis, ahogy a cím is utal rá, az ott élők nem egyszerűen valami általános „igazságban” bíznak, hanem abban, aki maga az Igazság, Jézus Krisztusban. Példájuk a mi hitünket is erősíti, ez az alkalom közelebb vitt bennünket Urunkhoz és egymáshoz.

Földesiné Kántor Mária

Pedagógusok találkoztak a Balázs Győző Református Líceumban

Minden évben, március végén találkoznak a tiszáninneni református intézmények pedagógusainak képviselői, hogy üdvözljék az új intézményeket, néhány beszámoló gondolatot hallgassanak meg egymásról, és kötetlenül is legyen módjuk beszélgetni. Ebben az évben Miskolcon, a szeptembertől református intézményként működő Balázs Győző Református Líceum rendezte meg a találkozót, melyen a magyar – angol két tanítási nyelvű általános és középiskola a grafikus, animációsfilm-

rajzoló, fotós és színházi táncos szakképzéseit is bemutatta. A vendégek közül a Mezőcsáti Református Gimnázium és Közgazdasági SZKI és a kazincbarcikai Tompa Mihály Református Általános Iskola mutatkoztak be, mint a református közösségen belüli új iskolák. A találkozó megszervezésének célja olyan szakmai találkozó szervezése, ahol az ismerkedés mellett fontos a szakmai tapasztalatcsere.

A Balázs Győző Középiskola által a tanév elején bevezetett hitoktatás módszertani újszerűsége felkeltette a figyelmet. Kulikné Farkas Tímea nagytiszteletű aszszony, az iskola nevelési igazgató-helyettese mutatta be a dupla órákon tartott hittanórák eredményességét, ahol a hitoktató munkáját drámapedagógus vagy kézműves oktató segíti. Így nagyszerű lehetőség adódik a hittan tananyag éppen adott témájának feldolgozására drámapedagógiai, grafikus, festészeti, kerámia vagy textil jellegű munkákkal.

A középiskolás diákok hitnevelése is sajátos az iskolában, a művészeti szakképzésben kiemelt terület a művészettörténet, műalkotás-elemzés, nagyon fontos a

képzési rendszer követelményeihez igazítottan a kötelező műtárgylistás képanyag ismerete az érettségi és szakmai vizsgákon. Az egyetemes kultúrtörténet megértéséhez nélkülözhetetlen mitológiai és teológiai ismereteket, a művészettörténettel kiegészítetten a szakos tanárral együtt, a hittan részeként nagytiszteletű Balajthy József intézményi lelkész, a Miskolc Felsővárosi Református Egyházközség lelképásztora tanítja a 9-14. évfolyamokon. Ezzel a megoldással az iskolában a hittanóra nagy segítséget jelent a vizsgakövetelmények elsajátításában, a diákok könnyen megbirkóznak a kevésbé ismert alkotások stációábrázolásainak felismerésével is, így kellő alapot kapnak a műalkotás-elemzés feladataihoz.

Az iskola kétnyelvű képzése és művészeti szakképzése mellett az ilyen időigényes hitnevelésre azért van lehetőség, mert a líceum egész napos rendszerben működik a középiskolásoknak is. A hitoktatás életkori sajátosságaihoz igazított, cselekvéssel elmélyített tevékenységei, a képző- és iparművészeti kultúrához társított képi világához rendelt tananyagszerkezete a líceumban ígéretes eredményes-

séget hozott az idáig rövid múltú egyházi intézményben.

A találkozó tartalmas szakmai programokkal zárult kilenc intézmény részvételével, a rendezvényen megjelenő pedagógusok a református közösség épüléséért való munkájukban egy delután együtt örültek, kérték és hálával köszönték meg az áldást, mely munkájukat kíséri. A találkozóon résztvevő intézmények: Áltányi Református Általános Iskola és AMI, Miskolc- Diósgyőri Református Általános Iskola, Dr. Enyedy Andor Református Általános Iskola, Óvoda és Bölcsőde, Tiszakeszi Lorántffy Zsuzsanna Református Általános Iskola, Jókai Mór Református Iskola és AMI, Sárospataki Református Kollégium Gimnáziuma, Általános Iskolája és Diákotthona, Mezőcsáti Református Gimnázium és Közgazdasági SZKI, Lévy József Református Gimnázium és a Balázs Győző Református Líceum kollegái, illetve a leendő református általános iskola igazgatója, Nagy György Felsőzsolcáról.

Sziráki Szűcs Gábor igazgató

Hírcsokor a sajióivánkai, sajiókazai és a sajióvárkonyi egyházközségek életéből

„A Sionnak hegyén Úr Isten Tied a dicsőeret...” - Konfirmálás Sajióivánkán

A sajióivánkai református templom a 26-os főútról jól látható. Öröm gyülekeztünk számára, hogy eleink úgy tervezték meg a templom helyét, hogy sokan már messziről is láthatják. „Nem rejtethetik el a hegyen épített város.” (Máté 5,14) Hiszem, hogy templomunk – a maga egyszerűségében az ivánkai domboldal csúcsán – hirdeti a mindenható Isten kegyelmét és szeretetét. E napokban azért imádkozom, hogy az idén gyülekeztünkben konfirmáló ifjak élete is hirdesse azt a hitet, amiről a konfirmációi vizsgán és a fogadalomtétel alkalmával bizonyosságot tesznek. Sok szép lelki élmény, istentiszteletek alkalmi, versben és énekben mondott szolgálatok, közös táborozás, játék és tanulás köti össze a konfirmáló ifjak éle-

tét. Azzal a reménységgel vagyunk a jövő felől, hogy nemcsak a jó barátság és a kedves emlékek, hanem a jó Isten és az ő dol-

gainak megismerése is nyomot hagyott a felnövekvő ifjú nemzedékben.

Sajnos sok helyen tapasztalat az, hogy a konfirmáció kikonfirmálást jelent. Az

egyház iránti hűségéről tett fogadalom oly gyorsan feledésbe megy. Ezért ezúton is bátorítok és biztatok minden megkonfirmált ifjú testvéremet nem csak gyülekezetünkben, hanem minden helyen, hogy ne szakítsák meg kapcsolatukat a jó Istennel, lelkipásztorukkal, konfirmáló társaikkal, a gyülekezetek közösségével. Azt mondja Jézus, hogy: „Ti vagytok a világ

világossága”. Megbecsülést, tiszteletet érdemel minden ifjú a mai világban, aki vállalja, hogy vallást tesz hitéről, bizonyosságot az általa megismert jó Istenről.

Adja az Úr, hogy ez az idei konfirmálás legyen más, mint eddig. Ébredjen fel sok ifjú lélekben a lelkiismeret. Keressük fel újra és újra azt a szent helyet, ahol meg-

ismertük, megtapasztaltuk az Istentől kapott szeretetet.

Áldást kérünk a konfirmált ifjak életére, szereteteikre, konfirmáló lelkipásztoraikra és az ifjúságot befogadó gyülekezetek közösségére.

Bundzik Attila lelkipásztor

„Az Úr házában lakozom hosszú ideig...”

A miskolci Földes Ferenc Gimnázium egyik tanára, Barna István tanár úr régi jó ismeretségünkre tekintettel keresett meg bennünket azzal a kéréssel, hogy a gimnázium tanuló ifjúságának egy csoportjával szeretnék megtekinteni a sajkóközi műemlék templomot. A diákvezetők közössége a tanár úr és az igazgató-helyettes asszony kíséretében érkeztek meg templomunkba. Nagy élmény volt az ifjúság számára a közel nyolcszáz éves falak között meghallgatni a templom történetét, meglátni a régészeti kutatások során előkerült épületelemek darabjait.

Gyülekezetünk kedves asszonytestvérei meghallva a vendégek érkezésének hírére, finom süteményeket készítettek, amelyek bizony jól estek, miután megjártuk a templomtorony csúcsát, ahonnan a Sajó völgyének gyönyörű panorámája tárult a látogatók elé. Jó volt azt tapasztalni, hogy a templom csöndje, békessége, áhítata

hogy meg tudja érinteni a látogatók szívét, akik szívesen hallgatták a gitáron kísért lelki énekeket és a lelki életre való bátorítás missziói szolgálatát.

Ezúton is köszönjük a látogatást, és hirtetjük, hogy mindenkit szeretettel hívunk és várunk a 2003-ban felújított sajkóközi református műemlék templomba.

Bundzik Attiláné lelkipásztor

Országos cigánymissziós konferencián jártunk

Az Ózd-Sajóvárkonyi Református Egyházközségből először képviseltettük magunkat ilyen rendezvényen. Ózd város-

ában, különösen gyülekezetünk területén nagy létszámban találkozunk a cigánysággal. Az iskolákban és óvodákban a többség cigánygyermek, akik nagyon lelkesek, szeretetre vágynak, és a hit dolgaira nyitottak. Ennek áldásáról számoltunk be az országos konferencia alkalmán.

A cigányságot tekintve sok negatív élménnyel találkozunk az ember. Nagy dolog arról hallani és olyan élményeket tapasztalni, amikor a pozitív megnyilvánulások részben kompenzálni tudják mind az előítéleteket, mind pedig a rossz ta-

paszthalatokat. Így számolhattunk be arról, hogy a gyermekek énekekben átadott szolgálata, bizonyágtétele, a szépen mondott imádságok és a templomi istentiszteletre való részvétel áldott gyümölcse cigánymissziós szolgálatunknak. A közelmúltban erről győződhetek meg egyházlátogatóink is, akiket a cigánygyermek kórusa köszöntött énekével.

Reménységgel vagyunk afelől, hogy egy új nemzedék nő fel és nevelődik ki a családok közösségéből, akiknek már lesz lelki élménye, lelki megérintettsége, és hiszem, hogy ez az út vezet az Isten megismerésére, a lelkek átformálódására. Áldást kívánunk minden helyen, ahol a cigánymisszió szolgálatát végzik lelkipásztor testvéreink és munkatársaik.

Bundzik Attila lelkipásztor

„Női szolgálók csendesnapja” Mezőkövesden

Április 1-jén tartottuk Mezőkövesden a „Női szolgálók csendesnapját”. Már az előkészületek érdekesen alakultak, mivel az utolsó héten, a jelentkezések összesítésekor derült ki, hogy a résztvevők száma jóval meghaladja a mezőkövesdi

templom befogadóképességét. Hála a Községi ház rugalmas hozzáállásának, itt kaptunk helyet a már hagyományos virágvasárnapi együttléthez, de még itt is pótszékeket kellett behoznunk, hogy a mintegy 200 jelenlévő ülve követhesse az eseményeket.

A konferencia a mezőkövesdi dicsőítő csoport ének-tanításával indult, majd Anda Judit noszvaji lelkipásztor szolgálata következett. Gordosné Balogh Eszter helyi lelkipásztor és Kádár Zsolt esperes üdvözölte a jelenlévőket,

majd dr. Fodorné dr. Nagy Sarolta sárospataki professzor beszélt Lorántffy Zsuzsanna kapcsán a református asszonyi identitásról bravúros párhuzamokat vonva az asszonyi sors akkori és mai kihívásainak hasonlósága között. Dr. Benke György előadása előtt még meghallgattuk a mezőkeresztési kamarakórus rendkívül magas színvonalú előadását. A professzor úr Molnár Máriáról, a magyar külmisszió egyik legjelentősebb alakjáról beszélt.

A záróimádságban Hajdú Ferencné köszönte meg Istennek Mezőkövesden közölt áldásait, majd a tanult énekek ismétlése után szeretetvendégséggel zárult az alkalom.

Gordos Attila

Lelkészbekiktatás Cserépfalun

Gimnáziumnak volt vallás-tanára, majd a Diákotthonának vezetője, és az Arnóti Református Missziói Egyházközség lelkipásztora.

A bekiktatást dr. Kádár Zsolt, az Egervölgyi Egyházmegye esperese végezte. Üzenetében hangsúlyozta az empátia, szimpátia és a tolerancia szükségességét, melyek meghatározói a lelkipásztori szolgáltatnak.

A bekiktatást követően a palástos lelkészek egy-egy ígével kértek áldást a lelkész és a gyülekezet közös munkájára. Felemelő volt, ahogyan a lelkészkoszorú körbevette új társukat, hogy erősítsék, bátorítsák.

Az alkalom díszvendégei is köszöntötték a bekiktatott lelkipásztort. Csomós József, a Tiszánineni Egyházkerület püspöke a múlt értékeléséről, a jelen számbavételéről és a jövő kilátásairól szolt. Balog Zoltán, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium társadalmi felzárkózásért felelős államtitkára arra az időszakra emlékezett, mikor édesapja állt a cserépi gyülekezet élén. Emlékeztette a jelenlévőket, hogy a falu melegszívű, Istent tisztelő, lelkészét megbecsülő híveinek közössége mindig odaadóan vette körül a hozzájuk érkezőt. A cserépiek büszkék templomukra, és szeretik a rendet. Ilyen alapokra lehet építeni.

Tállai András, a Belügyminisztérium önkormányzati államtitkára, a körzet országgyűlési képviselője arra a felelősségre emlékeztetett, ami egy falu előljáróira terhelődik. A lelkipásztornak minden lakos lelki egészségéért kell munkálkodnia.

Ábrám Tibor egyházkerületi főgondnok úr a Lévay József Református Gimnázium és Diákotthon igazgatója visszautalva az igehirdetésre megerősítette, hogy csak akkor tud a lelkipásztor „mindenné” lenni, ha maga is mindig megszólítható Istentől. Ezt a bensőséges állapotot kívánta a cserépi szolgálat mindennapjára.

Egy gyülekezet életében mindig új lehetőséget és az addigi jó hagyományok folytatását jelenti egy lelkészváltás. A Cserépfalui Református Egyházközség gyülekezetének az utóbbi évtizedekben többször is volt alkalma átélni, megtapasztalni, milyen nehéz megválni a lelkésztől, és milyen, új reménységgel fogadni az újat.

„Mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket. Mindezt pedig az evangéliumért teszem...” (1Kor 9,22-23)

Ezzel az ígével szólította meg az ünneplő gyülekezetet 2012. március 25-én Cserépfalu új, megválasztott lelkipásztora, Szilágyi Zoltán. Igehirdetésében kiemelte, hogy akkor lehet hűséggel szolgálni, ha Isten adja rá a megbízatást. Csak Tőle jöhet áldás, és általa épülhet, erősödhet a gyülekezet. Új szolgálati helyén a legfontosabbnak azt tartja, hogy az evangélium hirdettessék.

Szilágyi Zoltán ezt megelőzően a miskolci Lévay József Református

A megszólalók között volt még Molnár Sándor, az előző lelkipásztor, Kósik István polgármester úr, Ittes Emilné a bogácsi reformátusok nevében, Benke Györgyné a helyi Nőszövetség elnöke és a gyülekezet gondnoka, Kompa József is.

Az alkalmat színesítette egy rövid jelenet a helyi gyermekek előadásában, mely arról szólt, hogyan épülhet egy gyülekezet. Énekekkel köszöntött a Bárka kör, amely a gyülekezet fiatal-középkorú tagjaiból áll.

Az istentiszteletet követően az iskolában szeretetvendégségen lehetett még beszélgetni, örülni egymásnak.

Minden jó szóért, imádságért, mosolyért, segítségért egyesül Istené a dicsőség! Soli Deo Gloria!

Missziós út – Noszvaj

A Református Fiatalok Szövetsége (Refisz) ifjúsági csendesnapot szervezett Noszvajon 2012. április 14-én, szombaton. Az Egervölgyi Egyházmegyéből érkezett ifis csoportok és a Refisz vezetői, önkéntesei tevékenykedtek ezen a napon. A közös programokra a templomban került sor.

A csoportok reggel 9 óra körül érkeztek meg, és a regisztráció után mindenki a templomban foglalt helyet, majd közös énekléssel kezdtük a programot. Anda Tibor noszvaji lelkész köszöntötte a résztvevőket, szervezőket. Ezután Petró József egri segédlelkész áhítatát hallgathattuk meg, és közösen imádkoztunk. Nagy öröm volt számunkra, hogy sokan eljöttek. Mivel különböző gyülekezetekből voltunk együtt a szolgálókat is beleszámítva kb. 70-en, ezért egy izgalmas ismerkedős játékot játszottunk, ahol mindenki feloldódott és kedvet kapott a további közös játékokhoz is.

A missziós nap fő témája a barátság volt, amelyről Veres Péter gávai lelkész tartott előadást. Elgondolkodtató volt, hiszen a barátság nagyon fontos az emberek, különösen a fiatalok életében, mert ekkor találunk barátokra.

A Refisz egyik fő célja pedig az, hogy szeretne segíteni a fiataloknak megismerni egymást, igaz barátságokat kialakítani, és felkelteni az érdeklődést Isten iránt. Egy ige nagyon megragadta a figyelmünket, amely Isten szeretetét mutatja meg az emberek felé, ez a Jn 15,14-15-ben található: „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, a miket én parancsolok néktek. Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainak mondtalak; mert mindazt, a mit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek. Nem ti választottatok engem, hanem

én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjan; hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek.”

Ezután egy kis színdarab következett, amely két fiatal barátról szólt, és nagyon tanulságos volt. A történetben az egyik barát meghalt volna a másikért. Felmerült az a kérdés a színdarab végén, hogy hogyan tehetünk szert ilyen igaz barátságra. Kis csoportokban beszélgettünk a történetről ezután. Mindenki elmondhatta gondolatát, és közösen elméltünk arról, hogy kik is az igaz barátok, és hogy Isten is barátainak választott minket.

Majd újra egybegyűltünk és közösen énekelünk. Aztán egy teológiai hallgató bizonyágtételét hallgattuk meg. Elmondta, hogy hogyan találta meg Istenet, és rájött, hogy mennyire fontos az életében az Úr.

A gyülekezeti házban fogyasztottuk el az ebédet, amit a noszvaji asszonyok ké-

sztettek el. Néhány csoportnak el kellett mennie a finom ebéd után. Elköszöntünk tőlük, és a többi csoporttal, akik még maradtak, vetélkedően vehettünk részt, ami jó kedvre derített minket a program végére.

Nagyon jól éreztük magunkat ezen a napon, hiszen sok új embert ismertünk meg, és együtt énekelünk, imádkoztunk és dicsértük Istent. Jó érzés volt látni a fiatalok szemében az érdeklődést mind a játékok, mind az áhítat és az előadás iránt, amik nagyon szívhez szólóak és tanulságosak voltak. A nap fő üzenete az volt, hogy Isten a barátunk, és az Ő szeretete mindent felülmúl. A barátság pedig nagyon fontos az életünkben. Nagyon örültünk annak, hogy születtek ezen a napon is barátságok, és reméljük, hogy sok ilyen alkalom lesz még, ahol újra találkozhatunk.

Köszönjük Istennek és a szervezőknek, hogy ez az ifjúsági csendesnap megvalósulhatott.

Vanyó Marietta

Húsvéti koncert Mezőzomboron

A hagyományoktól eltérően készültünk a feltámadás ünnepére az idén. Április 5-én este 18.30-kor a Magyar Continental Singers együttes volt a vendégünk. Gyülekezetünk egyik fiatal tagja – Hornyikné Kovács Katalin –, aki korábban maga is tagja volt a Magyar Continental Singers-nek, azzal a hírrel örvendeztetett meg – még valamikor februárban –, hogy sikerült meghívni az együttest nagycsütörtök estére hozzánk egy koncertre. Istennek legyen hála, sokak imádsága meghallgatásra talált, és sok áldozatkész lélek munkálkodott, hogy csodálatos alkalomra kerülhetett sor a mezőzombori Közösségi Ház nagytermében.

A zenekar tagjai már délután megérkeztek, és előkészítették mindent a profi előadáshoz. Nem csak a hangosítás, az ének és a zene volt professzionális, – nem csak ettől volt jó, hanem az a Lélektől áthatott, magával ragadó előadásmód, amelynek hatása alól nem vonhatta ki magát egyetlen jelenlévő sem. A műsor folyamán az énekesek és a zenekar tagjai is bizonyosságot tettek hitükről egy-egy mondatban, és elhangzott egy hosszabb bizonyosságtétel is, ami még hitelesebbé tette éneküket, zenéjüket.

Nem csak a zenekar volt felekezeti, a hallgatóság is. De ezen az alkalmon csak az számított, hogy Istent magasztaljuk, Jézust dicsőítsük, és engedjük, hogy a Szentlélek áthasson mindnyájunkat.

Nem csak a helybeliek, hanem a környékről – Miskolctól Karcsáig hét településről – is szép számmal érkeztek az előadásra. Sokakban ott volt a kíváncsiság, hiszen nem ismerték, nem sokat tudtak az emberek a zenekarról. Akik pedig már ismerték, hallották őket, azért voltak telve várakozással, mert ők már tudták, hogy mire számíthatnak.

Azok számára, akik részesei voltak a koncertnek, maradandó élményt nyújtottak, és valami különleges, fel-emelő módon „hangolódtunk” az ünnepre.

Illesse köszönet Hornyikné Kovács Katalint és férjét a szervezésben és az előkészületekben végzett munkájukért, községünk polgármesterét, Radó Bélát, aki a koncert után ízletes vacsorával látta vendégül a zenekar tagjait, és gyülekezetünk asszonyait, akik süteményekkel járultak hozzá a szeretetvendégséghez. Soli Deo Gloria!

Hegedűs Aranka
református lelkipásztor
Juszku Gergő /fotó/

Emlékezés Pálóczy László református lelkipásztorra

Néhány évvel ezelőtt nagyobbik fiam, Márk meleg szavakkal köszönte meg nekünk, hogy gondtalan, szép gyermek- és ifjúkora volt, és maradéktalanul boldog. Ekkor én elgondolkodtam azon, hogy ebben vajon volt e nekem valamilyen szerepem. Igazán a hála érzése volt bennem, hogy a gyermekünk a szüleinek

megköszöni azt, amit addigi boldog életéért tettünk, hogy fáradoztunk, pedig ilyen köszönetre feleséggel együtt igazán soha nem tartottunk igényt. De egy ilyen gyermeki köszönet egy szülőnek mégis jólesik. Még akkor is, ha mi semmi mást nem tettünk, csak továbbadtuk azt, amit mi kaptunk a szülői háztól.

Édesapám számára a család nagyon fontos volt. Ő is olyan családban született Sátoraljaújhelyen 1925. július 5-én, ahol a református édesapja és az evangélikus édesanyja a három gyermekét nagy szeretetben nevelte. Az édesapja, Pálóczy Bertalan köztisztviselő álló kézműves volt, az édesanyját, Roth Mária-t egy szegény szlovák család gyermekeként

egy lipótszentmiklósi polgári család Sátoraljaújhelyre költözve hozta magával mint a család gyermekeinek gondozóját.

Sátoraljaújhelyen a Pálóczy család a három gyerekekkel: Lászlóval, Máriával, Bertalannal példás szeretetben élt, és bár nehéz körülmények között, mégsem volt kérdés az, hogy a gyermekeket taníttassák. A család számára az igazi megpróbáltatást a háború és a frontra vitt édesapa korai halála jelentette. 49 éves korában halt meg apai nagyapám a fronton szerzett betegsége következtében 1942-ben.

Édesapám ekkor 17 éves érettségi előtt álló gimnazista, öccse, Bertalan elsős gimnazista. A félárván maradt család csak úgy tudott fennmaradni, ha édesapám már korán családfenntartóvá is vált.

Édesapám szegény diákként a Sárospataki Teológiára került, ahol szorgalmával és önképző módon szerzett zenei tudásával kiemelkedett társai közül. A teológia akkori hallgatói számára a szovjet hadsereg közeledte a tanulmányok folytatásának ellehetlenülését jelentette. Ekkor édesapám Pápara került.

Életének a Pápai Teológián töltött időszakáról tudom, hogy a tanulmányok mellett a háborús események naponta veszélyeztették a diákság és a lakosság életét, az időközben a Dunántúlra érkezett front miatt nehéz napi megpróbáltatásokat kellett

átélniük. A teológusok a halottak temetésében, a romeltakarításban naponta vettek részt.

A háború után a visszaút Páparól Sátoraljaújhelyre szintén nem volt mindennapi esemény. Egy vonat tetejére felkapaszkodva tette meg a hosszú utat a családjához édesapám.

Teológusként ismerkedett meg édesanyámmal, Szabó Juliannával, aki szintén pataki gimnazista volt. Anyai nagyapám, Szabó Tibor református lelkész az üldözések miatt Erdélyből menekült el a háború ideje alatt feleségével és három gyermekével, Juliannával, Évával, Tiborral. Korai halála 47 évesen következett be, amely a felesége és a gyermekek számára olyan megrendítő volt, hogy csak a szerető isteni vigasztalásban leltek békére.

Édesapám és édesanyám fiatalon kötöttek házasságot. Közös életük Tarcalon kezdődött, ahol apám segédlelkészként kezdte lelkési szolgálatát. Itt 1951-ben Éva nővérem született. Tarcalról a szolgálat Sátoraljaújhelyre, szülővárosába szolgált. Itt is segédlelkészként szolgált. Húgom, Mária 1954-ben, én 1952-ben születtem Sátoraljaújhelyen.

A család a mai fogalmak szerint nagyon számított. Az ötvenes években egy városi segédlelkészi státuszban lévő család fő nagycsaládosként mélyen a létminimum alatt nyomorgott. Nem tudta eltartani a családját. 1956-ban Legyesbényére helyezték édesapámat. Rendkívüli idők voltak.

Az új helyzetben teljesen új alkalmazkodási képességgel kellett a szolgálatot végezni. A mindennapi léhez szükséges dolgok előteremtése megkívánta a gazdálkodást. Az élelmet meg kellett termelni. A gyülekezeti munkán túl – amely egy új helyre érkező lelkész életében rendkívül fontos, hiszen mindenkivel meg kell ismerkednie – naponta folyamatosan zaklatták apámat a téesszervezéssel foglalkozó illetékesek. Félelmetesek voltak ezek az évek a falu közössége számára is.

Édesapám fáradhatatlan volt. Hozzá bármikor bárki fordulhatott kéréssel. Ő sohasem kért.

A szegény eklézsia nem biztosította azt a fedezetet, amellyel a családot édesapám fenntarthatta volna, így a szerencsi cukorgyárban kellett munkát vállalnia. A gyülekezet számára ez nem volt visszatetsző, hiszen már az előző lelkész is, akit apám vál-

tott a szolgálatban, ugyanezre a döntésre kényszerült. Úgyszólván ez már itt hagyomány lett. Több évtizedig dolgozott a gyárban apám. Az eleinte csak szezonális munkát később felváltotta az állandó alkalmazás. Ez akkor a jó munka elismerését jelentette.

Két ember volt egy személyben. Két ember munkáját végezte el egy életen keresztül. Egy református lelkész volt és egy gyári alkalmazott. Soha egyetlen szolgálatot nem mondott le. Nem nyaralt, nem volt szabadságon. Szívesen segített lelkésztársainak, sokszor motoroztunk, később autóztunk együtt vasárnapi helyettesítésre a környező gyülekezetekbe. A lélek mérnöke volt, nagyon jó emberismerő, empatikus, a szegények segítője.

A több évtizedes, három-műszakos munkát és a lelkési szolgálatot télen, nyáron motorral közlekedve végezte, amely emberfeletti igénybevételnek tette ki szervezetét.

Jó kapcsolata volt lelkésztársaival. Szereték. Ő nem szerette a hivatalosságot. Nem emlékszem, hogy lett volna olyan ember, akivel élete során a haragban vagy a konfliktusban lett volna. A békességet, az emberek közötti megértést szorgalmazta mindenkori.

Templomépítő volt. A rendszerváltást követően építette a bekecsi gyülekezet a templomát, amelyben még sokat prédikálhatott, megkoronázván azt a hűséges szolgálatot, amelyet évtizedekig ebben a szörvényben végzett.

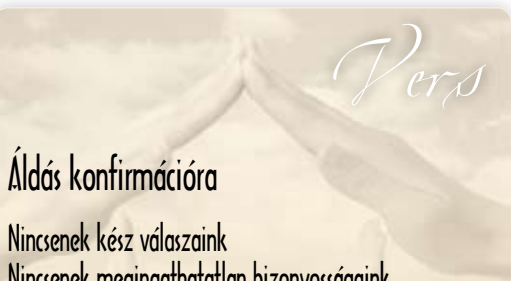
Jó volt és jó ma is hallgatni azt a kántori szolgálatot, ahogyan ő azt végezte, ahogyan a zsolnárokat harmonizálta az összhangzattan szigorú szabályait betartva. Ehhez nem kellett neki kotta, bár természetesen ismerte azt. Az emberi hangmagasságnak és éneklésnek kényelmesebb magasságába transzponálta a zsolnárokat, és fáradhatatlanul énekelte is.

Ma a család is itt van lélekben. Édesanyám és édesapám öccse, Berci a meggyengült állapotában nem tudta az utazást vállalni. A távolból emlékeznek a szeretett férjre, testvérré, a hét unoka a nagyapára, és gyermekeik, a dedunokák a dédapára. Együtt viszsük tovább szeretünk emlékét.

Ma, amikor Édesapámra emlékezünk, a Teremtőnek adunk hálát végtelen szeretetéért.

Pálóczy László

SRL | 21

Áldás confirmációra

Nincsenek kész válaszaink
Nincsenek megingathatatlan bizonyosságaink
Mindig csak kezdők vagyunk
Nem egyenesednek mind felkiáltójellé a kérdőjeleink
Nem tart meg a nagyanyánk hite
Olykor csalódnunk kell a példaképeinken is
De ez az ünnep arról üzen neked,
hogy az élet, amit kaptál, gyönyörű.
Benned már ott lakik a vágyakozás a jóra és igazra.
S ha el is indulsz távoli vidékre zsebedben az örökséggel,
van, aki mindig hazavár.
Erősítsen meg téged a jóságos Isten
Tegyen gazdaggá Jézus, a barátod.
Legyen Lélek-jelenlétéd minden dologban
és találjon céljára az életed!

(Varga Gyöngyi)

Családi napközi Erdőbényén

„Ha eggyel a kicsinyek közül
megcselekedtél, velem cselekedtél meg”

Gyülekezetünk területén zömében idős emberek élnek, s a körjük csoportosult szolgálatokat a gyülekezet megtalálta. A gyermekek körében a hittan, káté, gyermek-istentisztelet alkalmain túl is szerettünk volna valamilyen átfogóbb lehetőséget találni.

Amikor a gondolatunk a családi napközire irányult, a helyi általános iskolában nem volt napközi. A gyermekek a délutánjaikat a faluban csellengve, jobb esetben odahaza töltötték. A település adottságaiból eredően a munkalehetőségek is nagyon gyérek. Így a fenti három szempontot ötvözve megszületett a gyülekezet, a presbitérium döntése, hogy a családi napközi beindítására konkrét lépéseket is tesz. 2011 nyarán elvégeztük a családi napközivezető-képzést, az ősz folyamán kerestünk épületet, melyben működhet a napközi, a késő őszi időszakban megtörtént az épület szükség szerinti átalakítása. Majd jött az engedélyeztetési eljárás, annak minden bürokratikus nehézségével, de Istennek hála, sikerült minden engedélyt megszerezni. 2012. január 2-án Isten kegyelméből két csoporttal el tudtuk kezdeni a gyermekekkel való foglalkozást. 10-14 fős gyereklétszámmal működünk, 3 lelkes munkatárs foglalkoztatásával. Erdőbényén indulhatott meg a Zempléni Egyházmegyében elsőként családi napközi szolgáltatás.

Sok örömünk van a gyermekek között végzett foglalkozásokban, szolgálatban. Nem nagy dolgokra kell gondolni, egy elismerő tekintetre, egy „köszönöm”-re... Az iskolából is hallunk visszajelzéseket, hogy jobban teljesített egyik vagy másik gyermek. A gyülekezetben is gyakrabban meg-megfordulnak az ifjak, s a családok, szülők részéről is sokkal könnyebb, felszabadultabb az

élet, mert a gyermekek a leckéjüket a napköziben elkészítik, így azzal már odahaza nem kell foglalkozni.

Egyedül Istené a dicsőség azért, ha valami jót tehetünk egy-egy „kicsi”-ért, gyermeki lélekért.

Tóbiás Zoltán

Presbiterképzés Tokajban

Hosszú évek óta jól bevett gyakorlat a tokaji gyülekezetben, hogy a hosszúra nyúló januári, februári estéken valamilyen módon presbiterképzés keretein belül elmélyed presbiter és lelkipásztor Isten ígében, törvényében, kegyelmének megnyilvánulási formáiban. Ez hol egy konkrét könyv közös áttanulmányozásában, hol pedig egy neves előadó tanításában realizálódik. Jelen esetben, mellyel kapcsolatban írom ezt a beszámolót, ez utóbbiról van szó. Ugyanis presbiteri közös

határozat szerint kértük fel a Sárospataki Református Teológiai Akadémia rektor-helyettesét, Füst-Molnár Szilvesztert, hogy tisztelje meg gyülekezetünket és tartson előadásorozatot nálunk.

Előbb a sákramentumok, később pedig az egyházfegyelem témakörében kaphattunk felvilágosítást. Az előadás nemcsak a presbiterséggel most ismerkedőknek volt nagy élmény, hanem a már régóta szolgálóknak és magának a lelkipásztornak is.

Ezek az alkalmakon a presbitériumon kívül szívesen láttuk azokat a gyülekezeti tagokat is, akik szorosán nem tartoznak a közösség döntéshozó testületéhez, mégis felelősséget éreznek egyházi gyakorlatunk biblikus módon való megélésére, így elkísérve feleségeiket vagy férjeiket ők is kivették részüket a „tanulásból”.

A hitvallásaink átismétlésével, a régen tanultak felelevenítésével és az újabb teológiai felismerések ismertetésével – talán többet megértve az Istennel való közösség lényegéről – készülhettünk a böjt-

fői úrvacsorai közösségekre. Mindenféleképpen nagy áldás a különböző felekezetek (református, evangélikus, görög és római katolikus, hit gyülekezete) és a nihilista, céltalan világszemléletet csak a blöffvilágpolgár szemén át vizsgáló, a felszínen maradás érdekében mindenre kész tömegben helytállni akaró hitvalló keresztény ember számára, ha Krisztus útján szeretne maradni. Mert az egyházfegyelem nem kizárólag a templom falain belül való fegyelmezettség, hanem az élet valamennyi területére kiható, szükségsze-

rűen hatással levő világszemlélet, melyben Isten és az Ő tökéletessége mint mérce áll a középpontban.

Ebben adott élvezetes és széleskörű tájékoztatást rektor-helyettes úr, akit gyülekezetünk szeretettel vár vissza az ősz folyamán a tavasz és az azzal járó munkák beköszöntével félbeszakított presbiterképzés folytatására.

KGM

Egyházmegyei focibajnokság Alsóbereckiben

A szeles és felhőket kergető virágvasárnapot megelőző szombaton Alsóbereckiben, a Tichy Lajos sporttelepen gyűltek össze a Zempléni Református Egyházmegye focit kedvelő hittanosai, az őket elkísérő lelkipásztorok és lelkes kísérő gyülekezeti tagok. Mintegy 73 futballozni szerető gyerek és 17 felnőtt örült együtt a játéknak és az együttlétnek. A mérkőzések előtt dr. Börzsönyi József az egyházmegye esperese köszöntötte Igével a megjelenteket. Csapatok érkeztek Szerencs-

ről, Tarcalról, Mezőzomborról, Vajdác-káról, Nagyrozvagyáról, Kisrozvagyáról és Semjénből valamint Felsőbereckiből és Alsóbereckiből. Délelőtt 10 órakor kezdődtek a meccsek és délután két óráig folyamatosan játszottak a csapatok. A győztes csapatnak – Alsó-Felsőberecki focicsapatnak – a serleget Mezei Andorné egyházmegyei világi főjegyző adta át, akinek két unokája is játékban volt a nap folyamán. Bár úgy érezzük minden résztvevő nyertese volt ennek a napnak. Az egyházmegye megköszöni Zuti Lajos polgármes-

ter úrnak és Mende Zoltánnak, a sportpálya üzemeltetőjének a segítségnyújtást. Valamint köszönetünk az édesanyáknak és nagymamáknak az alsóberecki gyülekezetből, akik segítettek a hittanosok ellátásában. Reménység szerint jövőre is találkozzunk virágvasárnap előtt egy újabb futballbajnokságon Alsóbereckiben.

Laczkó Gabriella és Darvas Szilárd
alsó-felsőberecki lelkipásztorok

Hírcsokor

a sárospataki gyülekezetből

A Debreceni Református Kollégium Gimnáziuma 12/A osztálya egy hétvégét töltött Sárospatakon. Az érettségi előtt élő történelemóráként fogadták a diákok a Kollégium, a Vár történetét és Széphalomban Kazinczy örökségét. A vasárnapi istentiszteleten verssel, énekekkel szolgáltak a maturandus diákok, Grubisics Roland igazgatóhelyettes szólt a Kollégium életéről, és kedves gesztusként valamennyi templomban levőnek egy kézzel írt ígés kártyát ajándékoztak. A debreceni diákok fogadásában szállásadással a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziuma, az ellátásban a Nőszövetség tagjai bizonyították meg vendégszeretetüket.

A húsvét ünnepére való lelki előkészületben áldást jelentettek a templomban a gimnázium evangélizációs alkalmai, melyeken Damjanovics József görög katolikus esperes, Lóczy Tamás római katolikus pap-tanár és Steinbach József dunántúli református püspök szolgáltak. A gyülekezet nagyheti alkalmi sorában szolgált Kertész Adrienn, gyülekezetünk teológiai hallgatója, nagycsütörtökön a szerzettetést felidéző úrvacsora mellett imádságos énekes virrasztással emlékeztünk a Gecsemáné kertjében történetekre, nagypénteken Török István szolgálata erősítette délelőtt a gyülekezetet, este pedig a passióolvasással élhettük át Urunk szenvedé-

sét. Sárospatakon húsvét hajnalban, 5 órakor feltámadási istentisztelet van, amit még 1927-ben a KIE ifjúsága indított el.

Lorántffy Zsuzsanna sorsának nevezetes napján, április 18-án, amikor esküvője és örökkévalóságba költözésének napja volt, Sárospatakon a Nőszövetség egy emléksétával tisztelgett névadója követésre méltó életpéldája előtt. Az esti bibliaórát követően énekel, igeolvasással, imádsággal álltak meg a résztvevők lakóhelye, a Vár, nyugvóhelye a Vártemplom és emlékhelye, az iskolakerti szobra mellett.

Virágh Sándor lelkipásztor

180 éve készült el a füzéri református templom festett kazettás mennyezete

A füzéri református templom II. József türelmi rendelete után 1785-ben épült.

A rokokó stílust népiesen megidéző elemek eredetileg az egész belső teret díszítették, amelyek a padokon a későbbi világoskék színű lefestés által szemünk előtt elrejtve maradnak, csak a feltárás kutatónyílása enged betekinteni az eredeti kialakításba.

Az épület ékessége a Pandák Mihály által 1832-ben készített festett kazettás mennyezet.

A festett kazetták a teremtett világ gazdagságát tárják elénk. Az égboltot idéző nap, hold és csillag ábrázolásokkal egyben a menny megjelenítése is megvalósul.

A templom-mennyezetek festett kazettás díszítésének a reformáció korától közel háromszáz évig élő hagyománya volt Erdélytől a Dunántúlon át Észak-Magyarorszáig. Az itt látható mennyezetet a Kárpát-medencei emléktárhelyek között tarthatjuk számon.

A templom tornyában egyetlen egy harang lakik, felirata: „A FÜZÉRI REFORMATATA SZ EKLESIA MAGA/ KÖLTSÉGÉN ÖNTÖTTE 1796”

Patay Pálnak, a XX. századi magyar harangkutató legjelentősebb személyének meghatározása szerint a harangot erdélyi vándorló mester készíthette a füzerradványi református templom harangjával együtt. A megállapítás alapjául a két harang azonos díszítése, és készítésüknek azonos éve szolgál.

Millisits Máté

ÉLTMÉNY
TÁBOROK
közösség
teaház
játék
KÉPTESEK
VÁLASZOK
filmklub
HELY
barátok
KÉRDÉSEK
ZENÉ
HÉTVÉGÉK
SPORT
SZÓRAKOZÁS

MISKOLC, GYŐRI KAPU 61.
[FACEBOOK.COM/VISSZAAVILAGBA](https://www.facebook.com/visszaavilagba)

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
www.ujszechenyiterv.gov.hu
06 40 638 638

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Szociális Alap társfinanszírozásával valósul meg.

TÁMOP-5.2.5/B-10/2-2010-0084

Egy szál virág

A Tompa Mihály Református Általános Iskola bekapcsolódott a Magyar Református Szeretetszolgálat Szeretethíd programjába (2012. április 20-21.). A projekt keretében a szülők, leendő szülők, a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium 8-10. osztályos tanulói, az iskolánk diákjai, dolgozói végeztek önkéntes munkát. Az ÉRV Zrt. tíz gyönyörű tujával járult hozzá, hogy szebb legyen iskolánk. A közös összefogás eredményeként megújult a távolugrógödör, a salakpálya, az iskolaudvar, több száz virág és cserje került elültetésre. A munkálatokat a Városszépítő Egyesület elnöke, Fancsik József irányította. A Szeretethíd program megmutatta, hogy a jó ügyért tudnak és akarnak együtt

dolgozni a különböző generációhoz tartozó emberek. Az összefogás eredménye az lett, hogy a város egyik legvirágosabb területe lett Kazincbarcikán a Tompa Mihály Református Általános Iskola. „Ne csak szóval szeressünk,

hanem cselekedettel és valóságosan!” Ez az igevers igazán illett a programunkhoz. Hálátelt szívvel köszönjük minden résztvevőnek a segítségét.

Székelyné Varga Mária igazgató

Hagyomány és megújulás

Innovációs törekvések az északkelet-magyarországi egyházak történetében – különös tekintettel a református egyházra

Ezzel a címmel rendezett konferenciát 2012. március 24-én a Lévy József Református Gimnázium együttműködésben a Miskolci Egyetem BTK Történettudományi Intézetével és a Miskolci Akadémiai Bizottsággal.

Ez a konferencia folytatása annak a kezdeményezésnek, amely az elmúlt tanévben valósult meg először Akkor intézményünk alapításának 450. évét ünnepeelve Lévy Józsefet és korát ismertük meg, valamint a református nevelés történetét elevenítettük fel. Mindkét konferencia nagyon színvonalas előadásokat tartalmazott felnőttek és diákok számára egyaránt, és megfogalmazódott az az igény, hogy legyen folytatása minden évben.

Ebben az évben is nagyon érdekes előadások hangzottak el, a témák az északkelet-magyarországi egyházak- elsősorban a református egyház- hagyományai és újító törekvései voltak. Csomós József, a Tiszáninneni Református Egyházkerület püspöke nyitotta meg a konferenciát. Az előadók többsége

a Miskolci Egyetemről érkezett: dr. Tóth Péter a sajoszentpéteri reformáció kezde-
teiről beszélt, dr. Balogh Judit a puritán
reformtörekvések hatásairól az oktatás-
ban és az egyházszervezetben, dr. Gyula
Éva a miskolci minoriták ünnepeiről
tartott előadást. Dr. Fazekas Csaba témá-
ja egyházkerületünk közéleti szerepvállá-
lása az 1840-es években, dr. Ugrai Jánosé
a Sárospataki Református Kollégium aka-
démiai tagozatának megváltozó funkciói
a 19. század első felében voltak.

A konferenciát gazdagította két diák
szónoki beszéde is, Polák Péter, a Fényi
Gyula Jezsuita Gimnázium és Kollégium
tanulója, valamint Csillag Nikoletta isko-

lánk tanulója első, illetve második helyen
végeztek a Lévay által meghirdetett szó-
noki beszéd versenyen.

Az előadások sorát dr. Dienes Dénes,
a Sárospataki Református Tudományos
Gyűjtemények igazgatója folytatta, aki
hosszan beszélt Szalay Sámuel és a mis-
kolci református iskoláztatás történetéről.
Vendégünk volt a Felvidékről, Gútáról, a
Nagyboldogasszony Magyar Tannyelvű
Egyházi Gimnáziumból Galo Vilmos tan-
ár úr, aki a beretkei árvaház történetét
hozta el nekünk. Dr. Kovács Dániel iroda-
lomtörténész zárta az előadók sorát, aki-
nek a témája a „falumunka” szerepe a sá-

rospataki főiskola megújulásában az 1930-
as, 40-es években volt.

A konferencia záró gondolatait Ábrám
Tibor egyházkerületi főgondnok, isko-
lánk igazgatója fogalmazta meg, aki el-
mondta, hogy nagyon értékes napot tölt-
hettünk el, színvonalas előadásokat hall-
hattunk, jó hangulatban lehettünk együtt,
ezért jövőre mindenképp lesz folytatá-
sa, hiszen szeretnénk a Miskolci Egyetem
Történettudományi Intézetével és a Mis-
kolci Akadémiai Bizottsággal továbbra is
együttműködve hagyományt teremteni.

Barócsi Angéla
tanár

Áprily Lajos vers- és prózamondó verseny a Lévayban

2012. március 30-án és 31-én zajlott a
gimnáziumunkban a verseny országos
döntője. A versenyt az Áprily Lajos Ala-
pítvány már tizennyolcadik alkalommal
hirdette meg, a rendezés jogát minden év-
ben más iskola kapja, intézményünk most
másodszor adott otthont a szavaló diákok
nemes versengésének.

A feladat egy Szabó Lőrinc vers és egy
nőről szóló alkotás művészi tolmácsolása
volt. Kedves gesztusa volt az alapítvány-
nak, hogy városunk híres költőjének alko-
tásaiból kellett a versenyzőket felkészítő
tanároknak válogatniuk.

A versenyre 15 iskola tanulója érkeztek az
ország minden részéből. Bár maga a ver-
seny csak szombat délelőtt volt, sok isko-
la képviselői már péntek délután megér-
keztek. A vendégek péntek délután város-
nézésen vehettek részt dr. Kóczi Rozália
vezetésével. Vacsora után pedig Szűcsné
Bottka Krisztina tanárnő színjátszói mu-
tatták be tudásukat mindenki nagy tetszé-
sére. Szombaton nyolc órakor Ábrám Ti-
bor igazgató úr köszöntötte a vendégeket,
majd Sipos Tamás tanár úr tartott nyitó
áhítatot.

A versenyzők teljesítményét háromtagú
zsűri értékelt: Szűcs Tamás, Tőkéczy
Ilona, Kojcsa Péter. Nagyon sok szép ver-
set hallhattunk délelőtt, s valóban ihletett
tolmácsolásban. A zsűri „nem volt köny-

nyű helyzetben”, de gyorsan és egyöntetű-
en hozta meg döntését, így 13 órakor már
meg is kezdődött az eredményhirdetés. A
verseny befejezéseként átadtuk a verseny-
rendezés jogát jelentő Áprily képet Ko-
vács Gergelynek, a Debreceni Reformá-
tus Kollégium Gimnáziuma tanárának.

Köszönjük a diákoknak és felkészítő ta-
náraiknak az élménydús és emlékezetes
délelőttöt.

Nagyné Bódor Katalin, a magyar mun-
kaközösség vezetőjének beszámolója
alapján a Szerk.

Szabadok és Szentek

Ha egy közösség, egy iskola ma-napság médiafelülethez jut, könnyen kísértésbe esik: már nem elég jónak, ügyesnek és tisztességesnek lenni, ma látszani is kell; még pontosabban láthatóvá kell válni! Az interneten böngészve vagy egy-egy újságcikket olvasva gyakran támad az az érzésem: a cikkek írói mentegetőznek, magyarázkodnak. Soraikkal mintha igazolni szeretnék tevékenységük létjogosultságát.

Most, mikor a SRK gimnáziumi ifjúságának életéről írok, nem így szeretnék tenni. Ráadásul azt is tudom, hogy nem idegenekhez, hanem keresztyén testvéreimhez szólok, akiknek aligha kell bizonygatnom, hogy kollégiumunknak igenis van hivatása. Magunk között vagyunk, ezért hadd valljak arról, milyenek látom a kollégium falai közt élő, egymásért és a közösségért tenni akaró fiataljainkat.

Elfogult vagyok velük szemben, s rosszul is tenném, ha nem volnék az. Mégis, minden részrehajlásom ellenére vegyék komolyan a címben olvasható két jelzőt: „szabadok és szentek”. Amikor azt állítom a diákjainkról, hogy szentek, természetesen nem azt gondolom, hogy glória lebeg a fejük fölött. Nem! Tudnak nagyon komiszak is lenni. Azt viszont állítom, hogy ők mind az Istenéi. Krisztus megváltottai, így tulajdonai és egyedül Neki tartoznak felelősséggel.

A Pataki Refi életéről nehéz bírt adni, a „normál üzemmód” mellett ugyanis annyi minden történik, és oly sok nevet kellene kiemelni.

Aki tanulni akar, az tanulhat, és le is mérheti tudását, kreativitását, ötletességét különféle versenyeken. Egy kiskvárosi gimnázium diákjaként is lehet kiemelkedő eredményeket elérni. Az utóbbi időszakból csupán két példát hozunk Olvasóink elé. Márciusban a Pannon Egyetem Mérnöki Kara által Veszprémben megrendezett IX. Hlavay József Országos Környezettudományi és Műszaki Diákkonferencián – amelyre 25 iskolából érkeztek diákok – a pataki résztvevő szekciójában első helyet ért el, áprilisban pedig a Karcagon megrendezett a VII. Avram Hershko Országos Természetudományi Verseny döntő-

Ebből következően fiataljaink szabadok lehetnek! Nem kell, hogy szolidárisak legyenek a bűnnel, hiszen nem szolgálai annak. Nem kívánatos számukra sem a bölcs, sem az oktan kompromisszum. Szabadabb világban nevelkedtek, mint a szüleik. Szabadabban döntenek. Kollégiumunk harcos szabadsághőseihez mérik magukat. Próbálgatják oroszlánkörmeiket és küzdenek az igazságért, egymásért, a gimnázium közösségéért. Mindezt önkéntesen teszik szabadidejükben.

Isten szabad és szent gyermekei erősek is! Egyszer egy kollégámmal figyeltük őket munka közben. „Nézd!” – mondta. „Ha rájuk tudnánk kötni a Király-hegyet, elhúznák!” Igen, így van. Kétségem sincs felőle, hogy meg tudnák tenni.

Megvallom, az igényeik is nagyok. „A legforróbb tűzben edződik a legnemesebb acél.” Elvárásait ebben a mondatban sűrítették össze, feladva ezzel a lelkét nekünk, nevelőiknek. Égető a kérdés: hogyan lehet a nevelésnek ezt a hőfokát elérni és hosszú távon biztosítani? A keresztyén diák és a keresztyén tanár találkozásából az előbb elmondottak csak akkor következhetnek, ha egyik sem tartja többnek magát a másiknál. Az idősebb ugyan tudja, hogy fontos értékek birtokosa, talán jelentős tapasztalattal bír, de azt is tudnia kell, hogy időközben fájdalmasan sokat tékozolt. Ellenben a másik most

jében a háromfős pataki csapat második helyezett lett.

A „normál üzemmódhoz” nem csak a tanulás tartozik, hanem a lelkiség is. A vallásoktatás, istentiszteletek, ábítatok ezt a tartalmat, értéket szolgálják, ám rendszeresen vannak olyan alkalmak is, amelyek segítségével a diákok intenzívebben koncentrálnak a hit titkaira. Ilyen volt az április elejére szervezett három csendesnap: délutánonként evangélizáción és egyéb lelki programokon vehettek részt diákok, tanárok. Mivel a Refinek nem csak református diákjai vannak, ökumenikusnak volt mondható ez a csendesnap sorozat:

kezdi, és talán okosabban élhet, mint ő. A diákok is tudják – remélem, tudják –, mivel tartoznak az előttük járóknak. Hibáinkból és erényeinkből egyaránt okulhatnak. Időt, energiát spórolhatnak meg, ha tőlünk és nem saját kárukon tanulnak. Messzebbre látnak, ha felugorhatnak a vállainkra. Reálisabb lesz a jövőről alkotott képük, ha őszinték voltunk hozzájuk. Ha mindkét fél megérzi és vállalja ezt az egymásrautaltságot, akkor fellobban és fenntartható marad az a bizonyos tűz, melyben az acél edződik. Karácsony Sándor így fogalmaz: „Ebben a pedagógiai alapviszonyban az öregebb és a fiatalabb fél úgy egészíti ki egymást, mint a földön nyugvó láb az előre lépő lábat. Egyik a másikat soha nem nélkülözheti. Mert, ha mindkét láb nyugodnék, akkor vesztegelnének, amikor járnunk kellene, és ha mindkét lábunk egyszerre emelkednék a levegőbe, akkor meg felbuknánk még a sima földön is.”

Nem állítom, hogy a pataki refiben ez mindig megvalósul, de azt igen, hogy az Oncsa-esteken, a bibliaórákon, a missziói alkalmakon, a diákprogramokon és az egyszerű beszélgetéseinkben is erre törekszünk, diákok és tanárok egyaránt.

Beidek Endre lelkipásztor-vallásatanár

görög katolikus, és római katolikus vendég éppúgy bizonyosságot tehetett hitéről, mint a dunántúli református püspök. Az istentiszteleti alkalmakat az SDG diákkörös szolgálata színesít-

tette, melyet gitárjáték kísért, új formát adva ezzel a dicséreteknek.

A zene egyébként is fontos, többféle stílusban is értéket találhatnak az erre fogékony diákok. Megtanulhatnak régi, hagyományos zsolnárokat, mint tették ezt azok, akik zsolnáreklő versenyről érkeztek biza nívó díjjal és dicséretekkel, vagy választhatnak modernebb stílust, mint az immár hagyományos diákkoncert lelkes résztvevői.

A diákkoncerthez hasonló jó hangulatú a nyelvi est, melyet szintén rendszeresen megszerveznek a Pataki Refiben. Ebben az évben az angol volt a kiválasztott nyelv, vagyis csak angol nyelvű produkciókkal léptek fel a diákok. A szórakozás mellett a nyelvtanulást is kiválóan szolgálja ez az alkalom.

Egy történelmi város történelmi Kollégiumában a történelmi emlékezés is kiemelt jelentőségű. Olykor sajátos formát is kapnak a megemlékezések: II. Rákóczi Ferenc fejedelem születésére például korszümös lovasok is érkeztek a múltidézésre. Szintén sajátos emlékezés a múlt-ra, amikor nem helyben, hanem utazva-felfedezve teszi azt valaki, mint ahogyan a Rákóczi Szövetség jóvoltából tették a gimnázium diákjai Nagybányán és Koltón.

Nincs vége az események sorának, mégis abba kell hagynunk a beszámolót. Aki többre vagy részletekre kíváncsi, keresse az intézmény

honlapján: www.reformatus-sp.sulinet.hu/srkg/nagyrefi

(a Szerk.)

A négy félév kincsei

A Sárospataki Presbiteri Népfőiskola 2010/2011-es tanévének őszi félévét negyven hallgatóval együtt én is iskolapadban ülve kezdtem. Közel ötven évvel ezelőtt ültem ezek között a falak között gimnazistaként. Hogy újból itt üljek, ahhoz két csodának is történnie kellett. A csoda – definíciója szerint – „olyan esemény, amelyet tapasztalataink és ismereteink fényében nem tartunk lehetségesnek”. Istennek volt kegyelme és hatalma mindkettőt megcselekedni. Ez a két nem természetes jelenség a megtérésem és a teológia újraindulása Patakon.

Konfirmációm után még szűk tíz évnek kellett eltelni ahhoz, hogy Isten személyesen is meg tudjon szólítani. A konfirmációban részesülő, lelkesedő gyermekként nem tudtam, hogy van tovább is. Az előkészítőben szorgalmasan megtanultuk a káté kérdés-feleleteit, de nem volt szó arról, hogy mi is ennek a lényege az életünkben, hétköznapijainkban. Református lettem, az egyház hivatalosan bejegyzett tagja. Igyekeztem rendszeresen templomba járni. A hasonló korúakkal együtt a karzaton ültünk. Mikor az istentisztelet véget ért, a diplomajutóban mint ha lapoztunk volna egyet, kiléptünk a másik lapra. Nem voltunk „rossz emberek”, ott kint nem tartottuk „bűnösnek” magunkat. A templom az más. Ott az úrvacsora előtt a tanultak szerint a többiekkel együtt mechanikusan „hittük és vallottuk”, illetve „ígértük és fogadtuk”.

Aztán a nagyon jó eredménnyel befejezett iskoláim után Isten elérkezettnek látta az időt, hogy elkezdjen velem ezeknek a dolgoknak a lényegéről beszélni.

Isten egyik „munkaeszköze” a nyomorúság. Nálam „kórházi terápiát” alkalmazott. Akkor nagyon nem tetszett. Évek kellett-

tek, hogy meglássam: az életem igazi nagy ajándéka, Isten szeretetének a bizonyítéka volt ez a kórházi kezelés.

A szomszéd szobában egy hófehér hajú, mély hitű 65 éves református lelkipásztor feküdt. A vele való beszélgetéseket használta fel Isten arra, hogy tovább mutasson: kevés az ismeret, kevés reformátusnak lennem. Jézus Krisztus a vele való személyes, napi közösségre hív.

„...akik pedig befogadták Őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek. Azoknak, akik az Ő nevében hisznek” (János 1,12)

Ha tehát befogadom az életembe Jézus Krisztust, akkor Isten gyermekévé leszek, és Isten ettől kezdve tud velem úgy bántani, mint gyermekével. Ő nem erőlteti ezt. „Az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz...” Ez egy tudatos döntés: „Úr Jézus Krisztus, átadom neked az életem irányítását. Szeretnék mindenben engedelmes lenni Neked. Segíts ebben, kérlek!”

Átélttem, hogy megszületett bennem, a régi életemben mint egy istállóban Jézus Krisztus élete, és elkezdte ezt kitakarítani. Semmit nem tett beleegyezésem nélkül. A régi életem értékeire, indulataira, hiányosságaira egyenként rámutatott: ez a kacat gátolja, hogy teljesen elfoglaljam az életemet. A mai napig is takarít tapintattal és szeretettel. Ha valamihez ragaszkodom, hagyja, hogy – a károm árán – meglássam végre, hogy igaza volt, és engedek neki. A legnagyobb csoda, amikor egy ember szíve megnyílik Isten előtt.

A másik csoda: megdőlt az a hatalmi struktúra, amelyiknek legnagyobb bűne az

volt, hogy Isten fölé emelte magát. Mint már a történelem során annyiszor, ebben az esetben is beigazolódott, hogy ki „dönt királyokat és tesz királyokat”. Ő, akinek adatott minden hatalom. Isten csak átmenetileg tűnik vesztesnek.

Ez a két csoda egyengette utamat újból Patakra. Nem csak az enyémet, hanem mindnyájunkét, akik beiratkoztunk, hogy együtt hallgassuk hívő tanáraink előadásait a bibliismeret, hitismeret és egyházismeret órákon. Nagy élmény a csoportbeszélgetések őszintesége, közvetlensége és a világmisszióra való kitekintés a fórumbeszélgetéseken. Nagyon jó közösség alakult ki a több szempontból is tarka csoportban, amelyik három országból, különböző polgári foglalkozású és életkorú (közel nyolcvan évig terjedő) tagokból áll. Már az első találkozáskor világossá vált, hogy mi a közös bennünk: az életünk lényege, hogy szeretnénk az Úr Jézust jobban, teljesebben szolgálni, Őneki életünk minden területén engedelmeskedni. A követéshez ismeret is kell. Ezért jöttünk ide.

Evés közben jön meg az étvágy – tartja a közmondás. Időközben beindult Kárpát-alján egy kurzus, mert az onnan átjárók el-

vitték a jó híret, jó ízét a patakinak. Nem a féltékenység, hanem az őszinte vágy munkálta azt is, hogy Felvidék is jelentkezett az igényével. „Íme, milyen jó, ha együtt lakoznak az atyafiak csak oda küld áldást az Úr, és életet örökké” mondja az Ige. Ezt az áldást éltük át minden alkalommal.

Mindenkinek szeretettel ajánljuk ezt a kurzust. Ugyanakkor imádkoznunk kell tanárainkért, akiknek már egyetlen szabad hétvégéjük sincs. Isten áldja meg őket, és adjon nekik erőt ehhez az embert próbáló tempóhoz, és pótolja ki nekik az ő ígérete szerint százannyival az Ő munkájának végzése miatt félretetteket.

Mindnyájunk nevében elmondhatom, sajnáljuk, hogy ilyen gyorsan eltelt ez a két év. Gazdagabbak lettünk a káté „leporlásával” is. Személyesen is megtapasztaltam, hogy megerősödött bennem a preambulumban megfogalmazottak bizonyossága: „Testestől-lelkestől úgy életemben, mint halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok, aki ... tökéletesen eleget tett, ... megszabadított és megőriz...”

Jobbágy József
Miskolc

Teológia és film

Március 26. és 30. között rendhagyó délutáni program várta a Sárospataki Református Teológiai Akadémia hallgatóit. Teológia és film címmel alapszemináriumi kurzust hallgathattunk, melynek célja a Jézus-filmekkel, a Krisztus-filmekkel és a rejtett Krisztus-filmekkel való megismerkedés. A sűrített előadás-csomagban ízelítőt kaphattunk a témából, amely az idő korlátai miatt természetesen mindig is hiányos marad. Előadónk voltak dr. Martien E. Brinkman, aki az Amszterdami Szabadegyetem Teológiai Karán az ökumenikus és interkulturális teológia professzora és Rácsok Gabriella (lelkipásztor) főiskolai adjunktus. Ennek a hétnek a rövid összefoglalására törekszem most, és arra, hogy kedvet csináljak a hasonló formabontó utakhoz. Hiszen a képi világ annyira jellemző kommunikációs forma a 21. század emberénél, különösen a fiatalok

életében, hogy nehezen képzelhető el az, hogy valaki ezt ne használhatná fel (vagy ne akarná felhasználni) evangelizációs cé-

lokra. Természetesen tiszteletben tartjuk a hagyományos formákat, ezek nem helyettesíthetőek újakkal olyan egyszerűen,

de a maga helyén a filmnek, a zenének és egyéb jó minőségű művészi alkotásnak is megvan a maga pozitív hatása egy hívő vagy egy isten-kereső ember számára.

Mind egyik filmnek volt egy „beharangozása”, amolyan kedvcsináló és gondolatébresztő. (Sajnos ez néha részletekig belement a film eseményeibe, „lelőtte” a film végét). Ezt követő alkalmanként egy-egy filmet tekintettünk meg. A film végén az élmények megosztása következett, néha apróbb vitákkal tarkítva. Valójában már a filmek tetszett-nem tetszett kategóriáiban sem mindig értettünk egyet.

A következő filmeket láthattuk:

Pier Paolo Pasolini – Máté evangéliuma, 1964 (olasz eredetiben, feliratozva). Ezt a filmet a legvallásosabb Jézus-filmnek is nevezték, a katolikus egyház lelkesen fogadta (eltekintett a rendező személyétől). Szokatlan megfogalmazása az ismert evangéliumnak, a rendező következetesen csak a bibliai párbeszédet használja, igaz, néha a sorrendet felcseréli. Mégis elemi erővel hat a nézőre a szegénynegyedből összekovácsolt „színészi” gárda, a képek, jelenetek feszültséggel teltek, a csend beszédessé válik. Mindezek ellenére az ott ülők közül meglepően keveseknek tetszett a film (Félek, túl sokat érlelődtünk már a szájbarágós hollywoodi stílusú filmekben).

A következő nap filmjét Pavel Lungin rendezte A sziget címmel (2006, szintén

feliratos orosz film). Amennyire tudom, nem is jelent meg szinkronnal, őrzi az archaikus szláv liturgikus nyelv elemeit. Sajnos a feliratozás nem teljesen szövegű, de a film így is élvezhető. Szereplője egy Raszkolnyikovra emlékeztető szerzetes (ő személyesíti meg a Krisztus-alakot), megváltást és bocsánatot kereső emberi lélek, akinek különös isteni adományok vannak a birtokában: egyrészt empátia az emberek felé, mely jóakarattal párosul, másrészt a csoda és a babonás hit között pengeélen táncoló misztikus erő. A film jól mutatja be, mennyire más az orosz (hívő) lélek, mint az európai vagy az amerikai kultúra gyermekei.

A következő filmekre jellemző, hogy a Krisztus-alakok nem annyira egyértelműek, akár több alakban is felfedezhetjük a jellemvonásokat egy alkotáson belül. Az ilyen típusú filmek közül elsőnek Gabriel Axel Babett lakomája (1987) című alkotását láttuk, amely teljesen váratlanul magyar szinkronnal szólalt meg. Majd Lars von Trier Hullámtörés (1996) című munkája következett, ez volt a legtöbb vitát kiváltott alkotás (talán nem csak a teológia közösségében), s bizony, néha remegtek az ódon épület falai. Mindannyiunkat felzaklatott a főhős nő szenvedése és áldozatvállalása, nehezen lehetett napirendre térni felette. Az utolsó film, amit megnéztünk Krzysztof Kieslowski Tízparancsolat-sorozatából a Ne paráználkodj című

rész (1988) volt. Már említettem, hogy ezekben a filmekben több rejtett Krisztus-alakot is felfedezhetünk. Félek, ennek az a nagy kísértése, hogy mindenféle rendezői szándék nélkül is „belemagyarozunk” olyan jézusi tulajdonságokat a szereplőkbe, melyek nincsenek is ott. Ebben törekedjünk óvatosságra, nehogy visszatehetszést keltsen!

Számomra kellemes élmény és tanulságos volt ez a hét. Örültem, hogy mások is fontos eszköznek tartják a filmet, mely beismerjük vagy sem, formálja fiataljaink gondolkodását. A megtekintett filmeket bátran ajánlom, és a válogatásban bölcsességet kívánok azoknak, akik – bevezető magyarázatokkal és természetesen nem minden korosztálynak – vállalkoznak a levetítésükre. Ne zárkózzunk el a hasonlóan jól végiggondolt kísérletek elől, melyekkel megpróbáljuk elérni, megszólítani az egyre inkább magába zárkózó (hívő és hitetlen) embereket! Úttörő próbálkozás volt ez a szeminárium a sárospataki teológián, s gondolom, nem iktatják be következő félévtől a kötelező tanterv kereteibe, de mint maradandó élmény mindannyiunk hasznára válhat.

Cserniga Gyula 2. éves teológus-lelkész szakos hallgató

A Sárospataki Református Teológiai Akadémia pótfelvételt hirdet

- Egyciklusú osztatlan (egyetemi) képzésre nappali tagozaton:

Teológus-lelkész szakon (12 félév)

Jelentkezési határidő: 2012. augusztus 21.

A felvételi alkalmassági vizsga időpontja:

2012. augusztus 24. délelőtt 10 órától

- Alapképzés nappali és levelező tagozaton:

Katekéta-lelkipásztori munkatárs szakon (6 félév, nappali és levelező)

Református közösség-szervező szakon (6 félév, levelező)

Jelentkezési határidő: 2012. augusztus 21.

A felvételi alkalmassági vizsga időpontja:

2012. augusztus 25. délelőtt 10 órától

Kérdéseire az alábbi elérhetőségeken kaphat bővebb felvilágosítást:

3950 Sárospatak, Rákóczi út 1.

www.srta.hu, dekania@srta.hu

+36 47 312947

Mindennapok egy rehabilitációs kórházban

Szanatórium jellegű, családi környezetben találja magát a miskolci Szent Ferenc Kórházba kerülő páciens. Mégis kettős érzés keríti hatalmába. Reménykedik abban, hogy az orvosok és a nővérek mindent megtesznek állapota javulása, fájdalmai csökkentése, megszüntetése érdekében. Ugyanakkor nehézséget okoz számára az otthonától, családjától való elszakadás. Minden törődés ellenére eluralkodik rajta a kiszolgáltatottság. Másképp telik az idő is. Erőre van szüksége ennek elhordozásához és a gyógyuláshoz.

„Az ember legjobb gyógyszere a másik ember”

„Az ember legjobb gyógyszere a másik ember” – vallja Paracelsus. Néha egy jó szó is elég, máskor hosszabb, többszöri beszélgetésre van szükség, amikor ki- és megbeszélhetők a terhek, kérdések, megoszthatók a veszteségek okozta fájdalmak, de az örömek is. Betegek, hozzátartozók és a dolgozók egyaránt igénylik ezt. Ebben igyekszem segíteni kórházlelkészként, biztosítva a nyitottságot minden téma iránt, az elfogadó és támogató légkört a kórteremben vagy négyszemközt a lelkigondozói szobában.

Kezdődik a hét. Alig lépek be az épületbe, a portás mosolyogva üdvözlöl és mondja, hogy már kerestek. Egy beteg családtagja szeretne tanácsot kérni rokona idősek otthonába való elhelyezésében vagy az otthoni ellátásával kapcsolatban. Már indul-

nék a Belgyógyászatra, de a lift előtt riadt, kissé zavart, idős néni sírdogál. Megkérdem, mi történt vele, elmondja, hogy leküldték vizsgálatra, de nem talál vissza a kórtermébe. Megismerem, a múlt héten találkoztam vele éppen a Belgyógyászat egyik kórtermében. Visszakísérem, megnyugszik, és rövid párbeszéd után elköszönök. Ő mosolyogva így búcsúzik: Köszönöm angyalka, a jó Isten küldte! Nincs egy véletlen találkozás sem.

A következő szobában egy súlyos betegségben szenvedő fiatalember vár, naponta látogatom. Állapota és hangulata változó, sokszor fél az estétől, mert ilyenkor gyakran rosszabbul van. De elmondása szerint a találkozásaink során felolvasott Igék és a közösen elmondott imádságok után elviselhetőbbek a fájdalmai, a változást az éppen belépő nővér is megerősíti. Most Ézsaiás próféta szavaival bátorítom: „Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek.”

Így járok kórteremről kórteremre minden osztályon az orvosok, nővérek, gyülekezeti lelkész, másik kórház lelkészének kérésére vagy éppen azért, mert azt látom, hogy erre van szükség. A Pulmonológián egy nagy kórteremben áhítatot tartok, amely befejezése után néhány ágyhoz kötött néni, akikkel erre felkészültünk, úrvacsorát vesz. Elérzékenyülnek, sokat jelent ez számukra.

A Kardiológián pár napja műtött betegbeszél félelmeiről, majd gyógyulásáról és arról, hogyan kapott új életet a mennyei Atyától. Másvalaki éppen a vizsgálatoktól és a műtétől fél, felajánlom, és ő is kéri a közös imádságot. Légzésrehabilitáció: lázas, egyedül levő férfit keresek fel. Először gyanakodva méreget, kiderül, rossz tapasztalatai vannak, és ateista. Végül feloldódik, és arra kér, máskor is látogassam meg. Reumatológia: az egyik kórterem-

ben egy idős református néni éppen egy szép, régi éneket és imádságot ír le, és adja át sokszorosításra (amely gazdagítani fogja a múlt évtől működő ökumenikus imakör által összegyűjtött anyagot). Egy kilencven éves bácsi a folyosón séta közben meséli el életét és azt, hogy hálás Istennek, amiért egy jó gondviselőt adott mellé. Pszichiátria: fiatalok és idősebbek egy nagy kórteremben, mindannyian elveszítettek szeretteik közül valakit. Beszélgetünk életéről, örömeiről, emlékeiről, bánatról, gyászról, és vigasztalásul hangzik az Ige: „Ahogyan az anyja vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.” (Ézs 66,13)

Bibliaóra: a 38 éve beteg gyógyulását meghallgatva beszélnek a csoport tagjai arról, hogy milyen érzéseket, gondolatokat hozott elő belőlük ez a történet. Vége a hétnek, és még jó néhány kórteremben nem is jártam. Vasárnaponként és kérésre hétköznap is vannak istentiszteletek. A legtöbben figyelmes, türelmes meghallgatást, problémáik valakivel való megosztását várják. Segítséget krízishelyzetükben, amely hitbeli, életvezetési és kapcsolati válságot is eredményezhet. Ilyenkor a beteggel együtt arra törekszünk, hogy ő találja meg saját útját, az erőforrásait, a válaszokat, az életcélt. Idős nénik életük értelmében elbizonytalanodva rádöbbenek, hogy a dédunokáik felnövekedése, a tőlük kapott szeretet, a bennük való öröm is lehet ilyen cél. Volt, aki úgy érezte, hogy őt elhagyta az Isten, majd amikor élete megpróbáltatásairól, 18 életmentő műtétjéről beszélt, rádöbbsent, hogy valójában soha nem volt egyedül. Ő mondta ki meggyőződéssel, hogy mennyire igaz az Isten ígérete: „És íme én veletek vagyok mindennapon, a világ végezetéig.”

Ebédszünetekben, a nap végén vagy szerdánként a dolgozók keresnek fel, hogy letehesék mindenna-

pi terheiket. A leggyakrabban elhangzó kérdés mégis az, hogy miért engedi ezt Isten. Lelkészként még kimondatlanul is azt képviseljük, amire a Szentírás tanít: Isten nem „gyógyító gép”, nem az egészségre ad garanciát, hanem az örök életre.

Minden beszélgetés, beteglátogatás más, amelyek során megérintődik a lelkigondozó is. Legfőbb lelkigondozónk Jézus Krisztus, ő biztosítja a mennyei erőt számunkra naponként.

Uram, te mindig megajándékoztál békével.

Uram, te mindig adtál elegendő erőt.

Te megőriztél az ellentétek, válságok idején.

Uram, te megmutattad az utat a holnap felé.

Te mindig a kellő időben hallattad hangod.

Uram, te mindig megvilágítottad éjszakáimat.

Te mindig hűséges barát vagy.

Uram, te mindig teljesítetted ígéreteidet.”

(St. Etienne du Grec – a pomeyrolói ökuméne közösség szertartásából)

Béres Adrienne kórházlelkész
Miskolc

Találkozni jó!

Ebből az egyszerű tényből nő ki magát minden nyáron egy népes gyermekereg, lelkészek, diák- és felnőtt segítők csapata, hogy egy hétig együtt legyenek. Mert találkozni jó! Ezt erősítik meg azok a visszajáró gyermekek, akik rendszeresen megkérdezik az utolsó estén: „Ugye, lesz jövőre is pataki tábor?” Nekünk, ott szolgálóknak nagyon szívet melengető kérdések ezek, mert azt jelzik vissza, szükség van a munkánkra, szüksége van a gyermekeknek, fiataloknak nemcsak virtuális találkozásokra, hanem igazi, élő közösségekre is. Ami pedig talán ettől is fontosabb, hogy ezekben a kérdésekben az is ott van: szüksége van a felnövekvő generációnak arra az Istenre, akiről bizonyosságot teszünk előttük, akiről szólnak az áhítatok reggel és este, akihez szívünk imádságban fordul, és akit énekszóval dicsérünk.

Hogy mennyire szükségesek ezek a találkozások, azt számos gyülekezet hűsége, évről-évre megtapasztalt számontartása bizonyítja. Rendszeresen jönnek gyermekek az abaúji Aszalóról, Szikszórol, Ongáról, a borsod-gömöri Mezőcsátról, Hernádnémetiből, Kazincbarcikáról. De számos kis gyülekezet is képviselteti magát. Ezúton is buzdítom és bátorítom azokat a gyülekezeteket, ahol nehéz megoldani az önálló gyermekhetet, táboroztatást, hogy éljenek a kerületi gyermektábor lehetőségével.

A táborban délelőttönként csoportokban vagyunk együtt, ahol igyekszünk a hét központi üzenetében elmélyedni. A 2012. év témája: Krisztussal egy életen át. Timóteus személyét választottuk arra, hogy közelebb hozzuk a gyermekeket a Krisztussal járás öröméhez, a hitben való növekedés lehetőségéhez. A délelőtti alkalmak után színes délutáni programokat

szervezünk. Idén többek között akadályversennyel, strand- és mozilátogatással, kézműves kuckóval készülünk.

Azzal kezdtem: találkozni jó! Készülni is jó, mert a visszajelzések bátorítóak. Így várakozni is jó, mert tudom, sok gyermek nagyon várja, hogy jöhessen. Tisztelt gyülekezet vezetői, kedves szülők, nagyszülők! Igyekezzünk nekik ebben segíteni, hogy legyen lehetőségük a táborban testi- és lelkileg is megújulni egy rohanó világban, amely bizony őket sem kíméli.

Isten adjon nekünk igazi találkozásokat idén is!

A tábor ideje: 2012. július 2-7.

A tábor költsége: 17.000 Ft

A korhatár: 8-16 év

A jelentkezési határidő: 2012. június 1.

A jelentkezéseket Kolumbán Gábor nagytiszteletű úr várja postai vagy elektronikus úton: kolumbangabor@freemail.hu, 3700 Kazincbarcika, Budai Nagy Antal utca 41.

Kérjük, hogy a jelentkezéssel együtt piros postai csekken gyermekenként 7.000 forint előleget szíveskedjenek befizetni. A tábor díja tartalmazza a szállást, az étkezés és a délutáni programok költségét és a belépődíjakat. Az utazást az ár nem tartalmazza!

Tóth Orsolya, a tábor koordinátora

Sok családban öröm, ha gyermek születik. Örülnek a szülők, nagyszülők, rokonok, barátok. Tervezgetünk, próbáljuk összegyűjteni mindazt, amire szükség lehet. Persze már a készülődéskor kérdés, hogy kislány vagy kisfiú lesz-e a kis jövevény, hiszen a színek világában már itt különbség van, és a rokonok gyermekei között is – vajon fogjuk-e tudni használni az unokatestvér vagy a barát nő babájának csupán néhányszor használt, és gyorsan kinőtt kis ruháit.

Sok családban öröm a születés, másoknál szorongás. Mert hol az apa? Vagy született már valamilyen betegséggel gyermek, és hogyan is vállalhatnának még egyet, és vajon egészséges lesz-e a következő? Vagy nincs munka, alig van pénz, szűkös az élet és a lehetőség. Vagy egyszerűen nem tudom, hogy jó anya leszek-e, jó apa leszek-e? A dolgokról talán könnyen beszélünk, megosztjuk szegénységünk bánatát, vagy gondjaink terheit, de kivel beszélhetnénk szorongásainkról, félelmeinkről, örömtelenségünkről? Arról, hogy nem tudunk olyanok lenni, amilyenek szeretnénk, nem tudunk megfelelni környezetünk „mosolygó szülő” elvárásainak.

Nincs olyan felnőtt, aki ne mosolyogna egy bájosan csetlő-botló, ügyetlenül beszédes apróság láttán. Nem tudunk nem rácsodálkozni hihetetlen fejlődésükre, az újabb szavakra, újabb képességekre, felfedezésekre. De mi történik, ha a mi kis apróságunk a hasonló korú gyermekekhez képest kicsit más? Nehezen fejlődik, vagy talán furcsa. Szeretnénk nem észrevenni, de a másokkal való találkozásban újra és újra szembesülnünk kell vele. Én vagyok a hibás? Rossz génjeim vannak, vagy valamit rosszul csinálok, nem jól törődöm vele? Szégyenem-e ez, vagy nem? Mások furcsán, sajnálkozva néznek, vagy rossz szülőnek tartanak...

Az óvodába, iskolába beíratott gyermek büszkeség. Pedig maga a választás sem egyszerű. Vagy amikor már az első napokban megterhel bennünket, hogy a gyermek nem akar ott maradni, rosszul érzi magát, nem eszik, nem alszik, vagy társaival agresszívan viselkedik. Elmarad a tanulásban, nem tud megtanulni olvasni, nem figyel, folyton nyüzsög, és már a tanító néni is panaszkodik. Sokan ismerik azt az érzést, amikor szülői értekezletre legszívesebben el sem menénk, mert mit fognak már megint mondani a gyerekekről? Megint csak szégyenkezhetünk. Másnak miért sikerül? A mi gyerekünknél miért nem tud „normálisan” viselkedni, tanulni?

Eljönnek a kamaszkor szörnyűségei is, mert az idő telik. Szeretnénk őket gyermeknek tudni, de jönnek a hisztik, a rettenetes ruhák, a szörnyű modortalanság, jönnek vagy jönnének a bulik, mert a többiek mennek. Megjelennek a kívánságok, mit kell megvennie a szülőnek, ha jó szülő akar lenni, csak hát szűkös a költ-

ségyvetés, vagy nem akarjuk megvenni azt a nagyon vágyott dolgot, mert szerintünk nem jó. És jönnek a fiúk, vagy lányok, vagyis a másik nem, és beszélünk kellene a gyerekekkel, de ki beszéljen vele, hogyan, miről? A gyerek – aki már nem gyerek, de nem is felnőtt – nem beszél, már nem mond el mindent, mi pedig aggódunk, mi lehet vele? Honnan tudjuk, ha baj van? Mi történik, ha megtiltunk valamit, őt pedig nem érdekli. Hirtelen megváltozott.

Mindezekben nagy előny, ha a szülők egyetértésben próbálják a problémákat megoldani, kérdéseket megválaszolni. Az is előfordul azonban, hogy édesapa „a”-t mond, édesanya „b”-t. Vagy mást tanítunk otthon, mint amit a gyermek az iskolában, vagy a barátaitól hall. Hogyan mondjuk el, hogy egy szeretett hozzátartozó meghalt, elvigyük-e a temetésre? Testvér születik, hogyan készülünk fel rá? El kell költöznünk, hogyan tudjuk ezt könnyebbé tenni?

Ezek a kérdések természetesen, minden gyermek és szülő életében megjelennek, meg kell küzdeni velük. Millió sajátos változatban bukkannak fel, és jó, ha meg tudjuk beszélni valakivel. Az is segítség lehet, ha cikkeket olvashatunk a nekünk fontos témáról. Sokan böngésznek az interneten, csak néha „túlzottan világinak” találják a fórumokat, válaszokat, mi pedig keresztyénekként szeretnénk utakat találni.

Ezekben a témákban szeretnénk Lapunk következő számaiban segítséget nyújtani Olvasóinknak. Nem leveles-ládára gondoltunk amolyan 1 levél – 1 válasz formában, de ha írnak nekünk gondjaikról, kérdéseikről, mi felkérünk keresztyén szakembereket, hogy a megnevezett témákról írjanak. Küldjenek levelet szerkesztőségünknek postán (Sárospataki Református Lapok Szerkesztőbizottsága, 3950 Sárospatak, Rákóczi út 1.), vagy elektronikus úton (srlszerk@gmail.com). Leírhatják konkrét esetüket akár név nélkül is, vagy föltehetnek általános kérdést. Az Olvasókat leginkább érdeklő kérdésekben jelennek meg az Otthon rovat következő írásai.

OTTHON

A Sárospataki Református Lapok új rovata

Írjon nekünk OTTHONI kérdéseiről, gondjairól, mi pedig felkérünk keresztyén szakembereket, hogy a megnevezett témákról írjanak. Küldjenek levelet szerkesztőségünknek postán (Sárospataki Református Lapok Szerkesztőbizottsága, 3950 Sárospatak, Rákóczi út 1.), vagy elektronikus úton (srlszerk@gmail.com).

„Az ősz ember előtt kelj fel,
és becsüld meg az öreg embert!”

(3Móz 19,32)

„Innovatív megoldások az idős testvérek segítésében” címmel rendezett konferencián voltam Berekfürdőn.

A nyitóáhitatot Derencsényi István, a Tiszántúli Református Egyházkerület főjegyzője tartotta, majd dr. Imre Sándornak, a Tiszántúli Református Egyházkerület főgondnokának előadása következett. „Az aktív idősor és a generációk közötti szolidaritás jelentősége korunkban (társadalmi körkép nemzetközi kitekintéssel)” című előadás a konferencia fő-előadása volt, melynek alaptétele, hogy az öregedés életjelenség. Elhangzott, hogy a természetben nincs stagnálás, ami él, öregszik. Senki sem átlagember, az öregedés is egyedi. Az öregedés nem kórfolyamat, nem betegség. Betegségek nélkül is meg lehet öregedni, azonban a legtöbb betegség idős korban jelentkezik. A legideálisabb környezetben is öregszünk, de az időskori környezetváltozás siettetetheti az öregedést. Beszél arról, hogy a mozgás minden életszakaszban, de különösen is idős korban nagyon fontos. Grafikonon láthattuk, hogyan alakul a vitalitás-indexünk az életünk során, amivel azt is illusztrálta, hogy nem biztos, hogy a fiatalkorúaknak jobbak az életkilátásai. Idézte a görög bölcsességet: „A mozgás gyógyszer, de nincs olyan gyógyszer, ami azt helyettesíteni tudja”. Hozzánk szólt a kérdés: hol jelenik meg egyházunk és annak tanítása a mindennapi ember, de leginkább az idős testvérek életstílusának kialakításában? Szolidáris-e a fiatal generáció a gyülekezetekben az idősekkel, és fordítva? Előadásának végső megállapítása: hitben és szeretetben meggazdagodni, ez az élet koronája, ami áldás a környezet számára is.

Czibere Károly, a Zsinati Iroda Szeretetszolgálati Osztályának vezetője a korábban kiírt diakóniai pá-

lyázatokat értékelte, és az eredményhirdetés után a díjak átadása következett. Melengette szívünket, hogy a díjazottak között tiszáninneri gyülekezet is szerepelt: a makkoshotycai nőszövetség pályázata különdíjat kapott.

A nyertes pályázatok rövid, plenáris bemutatása után kiscsoportokban dolgoztuk fel a következő témákat: dr. Fruttus István Levente: Újszerű innovatív megoldások, időseket segítő önkénteseknek önismereti elemekkel (Tudsz-e mindent magadról?); Ferenczi Zoltán: Generációk – konfliktus – gyülekezetépítés; Tóth János: Idősek lelkigondozása, élettörténetek az élet végén – a biográfiai munka szerepe az idősek lelkigondozásában; Surányi Zoltán-Szabó Anna: Élménypedagógia idős korban – ami nem csak a fiataloké –, aktivitás megőrzése játékokon keresztül; Püski Lajos: Generációk közelebb hozása egymáshoz – többgenerációs táborok; Gecse Attila: Hospice.

A másnapi áhitatot Beszterczey András, a Schweitzer Albert Szeretetotthon igazgató-lelkésze tartotta a fent idézett Ige alapján.

Ezután a nyertes pályázatokról szekciókban beszélgettünk. A munkacsoportok az alábbiak voltak: Gyülekezet és idősotthon viszonya: Kecskemét, Törökszentmiklós; Nagy gyülekezetben működő diakónia az idősekért: Budai gyülekezet; Kis gyülekezet, alapítványi forma, Diakónia Keresztván Alapítvány (Marosvásárhely); Konkrét programelem bemutatása: Szépkorúak istentisztelete, Rákosliget (Budapest).

Oktatói munkámat a konferencia (SRTA – Idősgondozás) nagyban gazdagítja.

dr. Győriné Balázs Ibolya

Kálvin utolsó évei

A Servet-per idején Kálvin meglehetősen nehéz helyzetben volt. A befolyásos polgárok közül azok voltak többségben a város vezető testületeiben, akik kifejezetten ellenségeinek számítottak. Ennek a konfliktusnak az eredője részben a szigorú rendszabályok bevezetésével volt kapcsolatos. Sok ős genfi érezte úgy, hogy egy idegen rakta a nyakukba az új, szokatlan fegyelem igáját. Másrészt a városba folyamatosan áramlott a menekült franciák sokasága. A genfiak attól féltek, hogy Kálvin tekintélyét felhasználva előbb-utóbb a franciák kiszorítják őket pozícióikból. Ezért mindent megtettek azért, hogy Kálvinnak a közéletben meglévő befolyását csökkentsék, vagy egyenesen ki is iktassák.

Genf lakosait három státusba sorolták: 1. Teljes jogú polgárok (citoyens), akik a város szülöttei voltak, s felmenőik is ebben a polgári rendben éltek. A legfőbb irányító testület, a kis-tanács kizárólag ilyen polgárokból állhatott. 2. A polgárjogot nyertek (bourgeois), akik megvásárolták ezt a státust, vagy más ok-

ból megkapták. A kis-tanácson kívül választhatók voltak a város egyéb politikai testületeibe. 3. Lakosok (habitant), akik bevándorlók voltak, s letelepedési engedélyt kaptak. Tanárok vagy lelkészek lehettek, de semmilyen politikai tisztségre nem voltak választhatók, sőt szavazati joguk sem volt.

Kálvin sohasem kapta meg a legtöbb joggal járó polgári státust. 1559-ig menekült volt, csak ekkor lett „bourgeois”. Sosem volt abban a helyzetben, hogy valamiféle „diktatórikus” hatalmat gyakorolhatott volna, mint ahogy azt sokan képzelelik. 1553 nyarán a lelkészeket abban az esetben is kizárták a szindikusok választására jogosult népgyűlésből, ha történetesen genfi polgárok voltak. Ezzel a döntéssel a Kálvint támogatók egy jelentős csoportját gyakorlatilag megfosztották választójogától. A Servet-üggyel párhuzamosan folyt a konzisztórium hatásköréről szóló újabb vita annak kapcsán, hogy egy befolyásos polgárt, Philibert Berthellier-t (mint láttuk, ő volt a vizsgálóbíró, amikor kimondták a halálos ítéletet Servét felett!) el-

tiltották az úrvacsorától, ő viszont a kis-tanácshoz fellebbezett. Végül 1553 novemberében az eljáróság nagy többséggel megszavazta, hogy a kiközösítés kérdésében a végső határozatot a tanács hozza. (Servet, aki meglepően jól informált volt a genfi állapotokat illetően, a per utolsó szakaszában meg is próbálta Kálvin bizonytalan helyzetét kihasználni a maga javára.) 1555-ben – éppen a bevándorlás folytán – az erőviszonyok megváltoztak. A Kálvint támogatók többségbe kerültek a várost vezető testületekben, ettől kezdve nyugodtabb légkör vette körül 1564-ben bekövetkezett haláláig.

Kálvin 1559-ben megszervezte a Genfi Akadémiát. Ebben legfőbb munkatársa Theodore de Bèze lett. Az Akadémia nagy szolgálatot tett elsősorban a francia reformációnak, amennyiben számos lelképásztort nevelt az ottani gyülekezetek számára. Ebben az összefüggésben írta Kálvin: „Küldjetek faágakat, s mi nyilakat küldünk vissza.” Mindeközben sorra adta ki műveit, a Szentírás könyveinek magyarázatát, többnyire gyorsírással rögzített szabad előadásainak átdolgozása után. Levelezése behálózta Európát.

1564. május 27-én elhunyt, április 25-én még megfogalmazta végrendeletét. Vagyona egy ezüst kehely és 225 tallér volt mindössze. Elbúcsúzott a tanácstól, a lelképásztoroktól, az őt meglátogató polgároktól. Bocsánatot kért bűnei és hibái – különösen indulatossága – miatt. Fontosnak tartotta hangsúlyozni azt, hogy „... nincs az én üdvösségemnek semmi más alapja, csak az az egyetlen, hogy Isten az irgalom atyja, Atyának bizonyítja magát velem szemben is, aki beismerem nyomorult bűnös voltomat.”

Dienes Dénes

Helmut Weiß:

Lelkigondozás – szupervízió – pasztorálpszichológia.

Kolozsvár, Exit Kiadó, 2011; 236 oldal; 2000 Ft

Ajánló

A könyv – miként címe is jelzi – bevezetés kíván lenni a gyakorlati teológia egyik, úgy tűnik, ma különösen is fontos és időszerű ágába, illetve annak tágabb összefüggéseibe. Ez pedig a lelkigondozás, a szupervízió és a pasztorálpszichológia területe. Olyan terület ez, ahol a Kárpát-medencei protestáns gyakorlati teológia komoly változásokon megy át, formálódik és keresi a saját útját. Ezért is vehetjük nagy örömmel kézbe ezt a könyvet, hiszen újabb segítséget jelent abban, hogy eltaláljuk és jobban ismerhessük azt a területet, ahol egyre többen kereshetik meg a könyv által bevezetett területekre specializálódott gyülekezeti lelkészt is.

Helmut Weißnak, mint a bemutatandó területek egyik német mesterének évtizedeken átívelő munkája eredményeit foglalja össze ez a könyv, amely úttörő jellegű, és egyben példaadó munkának számít. A szerző azok közé a különleges emberek közé tartozik, aki nemcsak távolról nézi a tu-

dományt, hanem azt alkalmazza, a praxis alapján elméleti téziseit kiegészíti. Ezzel hozzájárulva a gyakorlati teológia egyik fontos céljához, miszerint a gyakorlati teológiai elmélet és praxis az Istenben gyökerező emberi létbizonyosságot kívánja erősíteni. Így próbálta Helmut Weiß is értelmezni és meghonosítani az elmúlt évtizedben a lelkigondozást, a szupervíziót és a pasztorálpszichológiát hazáján kívül több országban, így először Indonéziában, majd Magyarországon, Szlovákiában és Lengyelországban is, ahogy erről a könyve bevezetőjében olvashatunk.

Helmut Weiß (1942) nyugalmazott evangélikus lelkész, képző szupervízor (DGfP). Évtizedeken át vezetett lelkigondozói képzéseket elsősorban Düsseldorfban, több egyházi központban. Kezdeményezője és egyik alapítója, kezdetektől elnöke (1995) az

Interkulturális Lelkigondozói és Tanácsadó Egyesületnek (SIPCC). Eddig megjelent írásai elsősorban az interkulturalitás és interkulturális lelkigondozás területét érintik.

Szűcs Teri (szerk.): Történeteink - 25 éves a KIMM Ráckeresztúri Drogterápiás Otthona.

Budapest, Kálvin Kiadó, 2012; 136 oldal; 800 Ft

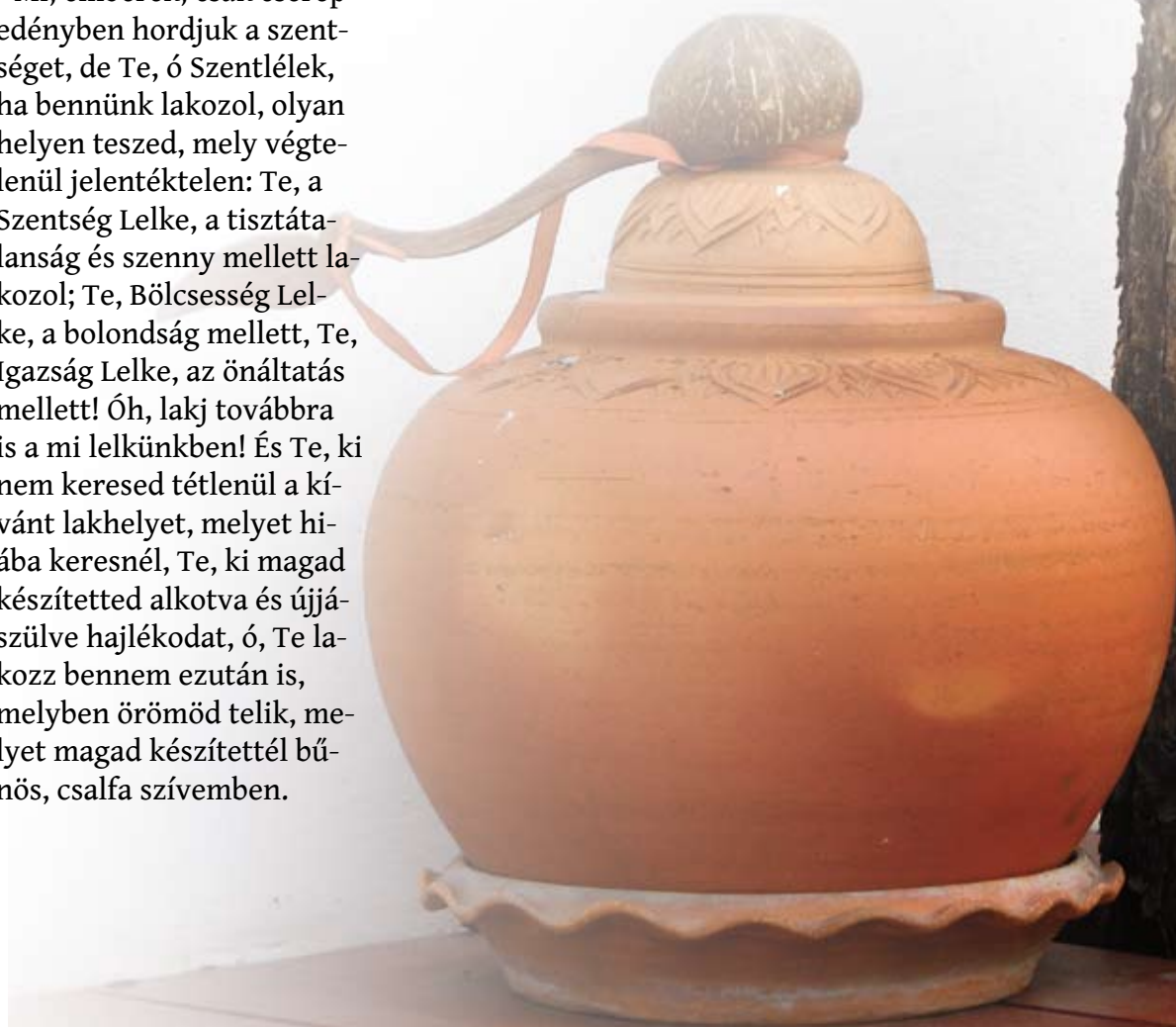
Negyedszázados a Ráckeresztúri Drogterápiás Otthon. 1987 februárjában indult meg a rehabilitációs munka – a huszonöt éves fennállást ünnepli ez a huszonöt történetből álló gyűjtemény, mely a Kálvin Kiadó gondozásában jelent meg. Az Otthon volt vagy jelenlegi lakói írják benne magukról, életútjukról, történeteikről, illetve közreadják azokat a dokumentumokat, amelyek a terápiájuk idején születtek. Olvashatunk „terápiázó önértékelést”, „fá-

zisváltó kérelmet” is – ezek a gyógyulási folyamatot összefoglaló, a gyógyulási szándékot rögzítő írások fontos pontjai a terápiának, bennük összpontosul a kiutat keresők elszántsága, reménykedése, a közösség iránti ragaszkodása. A Ráckeresztúri Otthonból kisarjadó történeteket – hogy még inkább átélhetővé legyen a szabad élet öröme – arcok, képek, mesélő fotók egészítik ki.

Søren Kierkegaard:

Mi, emberek, csak cserépedényben hordjuk a szentséget, de Te, ó Szentlélek, ha bennünk lakozol, olyan helyen teszed, mely végtelesen jelentéktelen: Te, a Szentség Lelke, a tisztálanság és szenny mellett lakozol; Te, Bölcsesség Lelke, a bolondság mellett, Te, Igazság Lelke, az önáltatás mellett! Óh, lakj továbbra is a mi lelkünkben! És Te, ki nem keresed tétlenül a kívánt lakhelyet, melyet hiába keresnél, Te, ki magad készítetted alkotva és újjászülve hajlékodat, ó, Te lakozz bennem ezután is, melyben örömöd telik, melyet magad készítettél bűnös, csalfa szívemben.

Műsoraink az interneten is
élőben hallgathatók:
www.euradio.hu
Debrecen FM 94.4 MHz
Kisújszállás FM 103.2 MHz
Mezőkövesd FM 102.1 MHz
Miskolc FM 90.4 MHz
Nyíregyháza FM 100.5 MHz
Szeged FM 87.9 MHz
Záhony FM 90.4 MHz

A REFORMÁTUS ÉRTÉKADÓ
2012-ben is az
értékek hullámhosszán

EurópaRÁDIO

A TISZÁNINNEI REFORMÁTUS
EGYHÁZKERÜLET TOVÁBBKÉPZŐ
ÉS SZABADIDŐ KÖZPONTJA
MÁLYIBAN

IDEÁLIS EGYÉNI, CSALÁDI ÉS CSOPORTOS ÜDÜLÉSRE, TÁBOROK, KONFERENCIÁK, KÉPZÉSEK SZERVEZÉSÉRE AKÁR 100 FŐIG TELJES ELLÁTÁSSAL!
TEL.: 30-823-5850, E-MAIL: MECSESKOZPONT@GMAIL.COM, WEB: WWW.MECSES.TIREK.HU

Legyen rendszeres látogatója a Tiszáninnyi Református Egyházkerület honlapjának, ahol megoszthatja gyülekezetét, közössége eseményeit, ajánlhatja programjait a világháló nagyközönségének!

- olvasson friss egyházi híreket
- nézze meg, milyen programok lesznek kerületünkben
- épüljön napi igemagyarázataink által
- készítsen gyülekezetének saját honlapot
- kutasson a Sárospataki Református Lapok archívumában

www.tirek.hu
tiszáninnyi reformátusok a világhálón

